

••• HISTORICKÁ DETEKTIVKA •••

PETER
TREMAYNE

VYŠEHŘAD

SYMBOL
SMRTI

••• PŘÍPAD SESTRY FIDELMY •••

Kniha vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934–2014|

Z anglického originálu *The Subtle Serpent*
vydaného nakladatelstvím *Headline Publishing Group*, 1996
přeložila Alžběta Slavíková Hesounová
Typografie Vladimír Verner
Ilustrace na obálce Lee Gibbons
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2014 jako svou 1264. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 1996 Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2014

ISBN 978-80-7429-486-0

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

*Penny a Davidovi Durrelovým z Beál na Carraige
na poloostrově Beře v Západním Corku,
jako poděkování za jejich vlídnou a štědrú pohostinnost
a za Pennyiny rady.*

*„Nejzchytralejší ze vší polní zvěře,
kterou Hospodin Bůh učinil, byl had.“*
Genesis 3,1

Annála Ulaidh, Ulsterské anály, jsou jednou ze skvělých irských kronik, posbírané v roce 1498 z dřívějších zdrojů Cathalema Mac Magnusou, arcijáhmem Clogheru. Jiní písaři v záznamech do análů pokračovali až do sedmnáctého století, kdy pak byl celý spis použit jako jeden z hlavních zdrojů sbírky *Annála Ríoghachta Éireann*, v současnosti známější jako „Anály čtyř mistrů“, sestavené v letech 1632-1636 skupinou dějepisců v čele s Micheálem Ó Cléirighem.

Pro rok 666 našeho letopočtu je tam v lednu zápis, který začíná slovy: „Mnoho úmrtí v Irsku. Bitva u Áine mezi kmenem Arada a Uí Fidgente...“

Toto je příběh událostí, které vyvrcholily bitvou u Cnoc Áine, dnes nazývané Knockainey, tři kilometry západně od Hospitálu v hrabství Limerick, a Fidelminy role v nich.

V předchozích knihách už byly popsány některé rozdíly mezi irskou církví v sedmém století, které se dnes obecně říká keltská církev, a Římem. Velká část liturgie a filozofických základů se lišila. V minulých příbězích se také hovořilo o tom, že myšlenka celibátu pro osoby duchovního stavu se v oněch dobách netěšila velké přízni ani „keltské“, ani římské církve. Nesmíme zapomínat, že ve Fidelmině čase v mnoha kláštřích žili pohromadě příslušníci obou pohlaví, kteří často vstupovali ve sňatky a vychovávali pak své děti ve službě víře. Dokonce i opati a biskupové se v tomto období mohli ženit, a také to dělali. Abychom Fidelmin svět dobře pochopili, je třeba mít tento fakt stále na mysli.

Jelikož si uvědomuji, že pro většinu čtenářů bude Irsko v sedmém století dosti neznámým místem, připravil jsem pro

názornost náčrt mapy Mumanského království. Zachoval jsem tento původní název, abych se nemusel uchýlovat k anachronickému jménu vytvořeném připojením severské koncovky *stadr* ke slovu Muman, ke kterému došlo v devátém století po Kristu a které dalo vzniknout modernímu názvu Munster. A protože osobní irská jména v sedmém století budou mnohým také znít nezvykle, sepsal jsem jako pomůcku i seznam hlavních postav.

Jako poslední chci čtenářům připomenout, že Fidelma se pohybuje ve starém irském společenském systému řízeném zákony, které se nazývají Fénechovy, ale v běžné řeči se jim spíše říká brehonské (od slova *breatheamh* – soudce). Působí jako vyškolená advokátka soudního dvora, což byla pozice, kterou ženy v oné době v Irsku poměrně běžně zastávaly.

Sestra Fidelma z Kildare, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf, saský mnich ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu

Ross, kapitán pobřežní *barc* neboli plachetní lodi

Odar, jeho kormidelník

V opatství Lososa tři studní

Abatyše Draigen

Sestra Síomha, *rechtaire* neboli správcová opatství

Sestra Brónach, *doirseór* neboli klíčnice opatství

Sestra Lerben, členka společenství

Sestra Berrach, chromá členka společenství

Sestra Comnat, knihovnice

Sestra Almu, pomocná knihovnice

V pevnosti Dún Boí

Adnár, *bó-aire* neboli místní náčelník

Bratr Febal, *anam-chara* neboli duchovní přítel Adnárův

Olcán, syn Gulbana Bystrookého, náčelníka kmene Beara

Torcán, syn Eoganánův, princ kmene Uí Fidgente a host Adnára

Beccan, vrchní brehon neboli soudce kmene Corco Loígde

Bratr Cillín z Mulachu

Máil, bojovník kmene Loígde

Barr, rolník

Ozvalo se dvanáct úderů do gongu a jeho zvuk vytrhl sestru Brónach z rozjímání. Potom uslyšela ještě jednu ránu – osamocení, jasný a průzračný tón. Povzdychla si, když si uvědomila, jak už den pokročil, a rychle se zvedla z kolenou, ale pak ještě před sochou Ježíše-trpitele jednou poklekla. Byl to samovolný pohyb, provedený ve spěchu bez jakékoliv myšlenky či významu, a poté už se otočila a zamířila ven z *duirthechu*, dřevěné kaple opatství.

Na kameny dlážděné chodbě venku za dveřmi kostela se zarazila, neboť zaslechla šoupaní kožených podešví sandálů na dlažbě. Ve vzdáleném rohu ponuré chodby, osvětlované kouřícími lojovými svícemi postavenými v kovových držácích na stěnách, se vynořilo procesí tmavě oděných stínů s kápěmi, kráčejících ve dvojicích. Zahalené postavy řeholnic, v čele s impozantní vysokou matkou představenou, připomínaly řadu přízraků strašících v temných zákoutích kláštera. Sestry z opatství Lososa tři studní, kterýmžto výrazem se označoval Kristus, tiše prošly kolem se sklopenými hlavami; žádná z nich po sestře Brónach nepohlédla, když ji vedle vchodu do kaple míjely. Dokonce ani abatyš Draigen ji nevzala na vědomí. Sestry beze slova zamířily do dveří, z nichž ona právě vyšla, na polední modlitby. Poslední z řeholnic se zastavila jen proto, aby za jejich procesím zavřela.

Sestra Brónach čekala s rukama složenýma před sebou a s hlavou pokorně sklopenou, než prošly kolem ní. Teprve když se za nimi s tichým zaduněním dveře kaple zaklaply, hlavu opět pozvedla. Bylo na první pohled zřejmé, jak si sestra Brónach vysloužila své jméno. Měla totiž ve tváři nesmírně žalostný výraz. Všeobecně se vědělo, že se tato postarší řeholnice nikdy

neusmívá. Přesněji řečeno ji nikdy nikdo neviděl, že by dala najevo jakýkoliv cit, tvář měla neustále staženou vráskami vážného a zasmušilého rozjímání. Mezi jejími duchovními sestrami kolovalo neuctivé rčení, že pokud by se Brónach Žalostná někdy usmála, bezpochyby by to znamenalo „druhý příchod“ Spasitele.

Brónach už pět let zastávala funkci *doirseór*, klíčnice jejich duchovního společenství, které založila blahoslavená Necht Neposkvrněná před více než třemi generacemi. Klášter stál na osamělém jižním výběžku Království mumanského, jihozápadní země pěti království Irska. Byl vybudován na úpatí hor v malém lesíku vedle řeky vlévající se na tom místě do moře. Brónach do společenství vstoupila před třiceti lety, kdy byla mladá, plachá a nepodnikavá dívka. Uchýlila se do jeho bran jednoduše proto, že hledala únik před drsným a náročným životem ve své rodné odlehlé ostrovní víscce. I nyní ve středním věku zůstávala sestra Brónach stejně plachá a nepodnikavá jako v mládí; spokojila se s tím, že její život ovládají úderý gongu zavěšeného v nevysoké věži, kde na místní vodní hodiny dohlížela určená časoměřička. Jejich klášter byl svou časomírou proslulý v celém království. Kdykoliv se gong ozval, znamenalo to, že sestra Brónach bude muset vykonat některý z úkolů spadajících do její kompetence klíčnice opatství. Její funkce, *doirseór*, zněla honosně, ale v podstatě to znamenalo služka pro všechno. Zdálo se ovšem, že sestra Brónach je se svým životním údělem spokojená.

Gong právě ohlásil poledne, a to pro sestru Brónach znamenalo, že musí jít nanosít vodu ze studně a vzít ji do komnaty abatyše Draigen. Ta totiž po poledních modlitbách a jídle ráda brala teplou lázeň. A proto Brónach namísto společné modlitby se sestrami musela z kaple odejít dříve a co nejrychleji připravit abatyši koupel.

Klíčnice si složila ruce pod roucho a spěšně vykročila splnit svůj úkol; kožené sandály hlasitě pleskaly do žulových kamenů, které dláždily chodbu vedoucí od staré dřevěné kaple, *duirthechu* neboli dubového domu, jak se tehdy všem takovýmto kostelíkům říkalo. Chodba ji poté zavedla na hlavní nádvoří, kolem něhož byly vybudovány příbytky řeholníků. Ráno toho dne chvíli sněžilo, ale sníh už od té doby roztál na mokrou břechku, což mělo za následek, že kameny na nádvoří byly kluzké. Brónach po nich ale neohroženě vykročila a cestou minula bronzové

sluneční hodiny, umístěné ve středu dvora na naleštěném břidlicovém podstavci.

Ačkoliv byl chladný zimní den, nebe bylo průzračně modré a mezi několika cáry průsvitných obláčků na něm viselo blede slunce. Na několika místech na horizontu ale bylo vidět stahující se temná mračna plná sněhu a Brónach na uších cítila nepopíratelný chlad ve vzduchu. Přitáhla si šátek těsněji k hlavě, aby se trochu ohřála.

Na konci klášterního nádvoří stál velký žulový keltský kříž, který od počátku posvěcoval celé opatství. Brónach vykročila k úzkému průchodu za křížem a ocitla se na nevelké skalní plošině, z níž byl dobrý výhled na chráněný záliv, u něhož byl klášter vybudován. Na této skalnaté vyvýšenině, ležící pouhých deset stop nad kamenitým mořským břehem dole, našla blahoslavená Necht v rozeklané puklině v zemi prýštící pramen a posvětila jej. Bylo to také třeba, neboť se vyprávělo, že v dřívějších časech si na toto místo pro vodu chodili druidové.

Sestra Brónach k pramenu, který byl nyní kolem dokola obeštavený nízkou kamennou zídou, pomalu došla. Nad zídou členové opatství vystavěli mechanismus, na kterém se do temné vody, ležící nyní hluboko pod povrchem, spouštělo vědro, a poté se zase pomocí navíjeného lana dalo vytáhnout ven. Sestra Brónach ještě pamatovala doby, kdy k vytažení vědra ze studně byly zapotřebí dvě i tři řeholnice, ale od té chvíle, co tam postavili to dřevěné zařízení, dokázala vodu nabrat bez větší námahy i kterákoliv ze starých a slabých sester.

Sestra Brónach se na okamžik u studny zarazila a tiše se rozhlédla po okolní scénérii. Byla to zvláště ztichlá část dne; chvíle nevysvětlitelného klidu, kdy náhle přestali zpívat ptáci, nikde se nepohnulo žádné zvíře a všechn život se zdánlivě zastavil, jakoby ve zvláštním očekávání, že se něco stane. Příroda jako kdyby v tom okamžiku potřebovala znovu chytit dech. I chladný vítr ustal a přestal kvílet mezi vysokými žulovými skalisky, která se tyčila za opatstvím. Jen ovce se stále pomalu procházely kamenitým terénem a připomínaly pohybující se bílé balvany, a nedaleko od nich ukusovalo a přežvykovalo krátkou travu několik vyhublých černých krav. Sestra Brónach si všimla, že úbočí hor jsou poseta tajemnými modrými stíny, vrhanými oblaky na nebi.

Nebylo to poprvé, co postarší řeholnice pocítila na témže místě v tuto záhadnou chvíli plnou ztichlého napětí nevysvětlitelnou bázeň. Napadlo ji, že svět snad čeká na zadutí posvátných trub, které přivolají staré irské bohy a ti se ke klášteru vydají dlouhými kroky po strmých svazích blízkých hor s bílými čepicemi sněhu. A dlouhé šedé žulové balvany, ležící roztroušené po úbočích jako lidé vyhřívající se na slunci, se jako mávnutím proutku promění v prastaré bojovníky a hrdiny zašlých časů, a ti povstanou a budou s kopími a meči a štíty pochodovat za svými bohy a dožadovat se odpovědi, proč děti Éire, bohyně nezávislosti a plodnosti, jež dala jejich prapůvodní zemi jméno, opustily starou víru a staré způsoby.

Náhle Brónach hlasitě polkla a rychle a provinile se kolem sebe rozhlédla, jako by její sestry v Kristu mohly její svatokrádežné myšlenky zaslechnout. Spěšně poklekla, jako by chtěla prosit za odpuštění, že se v duchu zaobírala starými pohanskými bohy. Přitom ale nemohla popřít skutečnost svých citů. Její vlastní matka, dej Bůh klid její duši, odmítla naslouchat slovům Kristovým a zůstala věrna své víře ve stará božstva. Suanach! Už to bylo dlouho, co si naposledy vzpomněla na svou matku. V tu chvíli si přála, aby k ní ta vzpomínka nepřišla, protože i po dvaceti letech od matčiny smrti se jí zaryla do mysli jako nabroušené mučivé ostří. Odkud se ta myšlenka vlastně vzala? Ach ano, přemítala o starých bozích. A zdálo se, že právě v tuto chvíli jí prastaří bohové a bohyně dávají pocítit svou přítomnost. Byla to hodina pohanského smutku, žalostná ozvěna ze samých kořenů vědomí místních lidí; touha po zašlých dobách, nářek nad ztracenými generacemi dětí bohyně Éire.

Zdálky se k ní donesl zvuk gongu z kláštera; zase jen jeden osamocený úder časoměřičky sledující vodní hodiny.

Sestra Brónach sebou polekaně trhla.

Už uběhl celý *pongc*, irská jednotka času odpovídající patnácti minutám, od chvíle, co gong sestry svolával k polední modlitbě. Jeden úder se ozval po uplynutí každého *pongcu*, a kromě toho se každá hodina označovala tolika ranami do gongu, kolikátá hodina právě nastala. Mimoto se každých šest hodin příslušným počtem úderů ještě oznamoval *cadar*, čtvrtina dne. V téže chvíli se také pokaždé měnily časoměřičky, neboť žádná sestra nesměla hlídat hodiny déle nežli jeden *cadar* – šlo totiž o velice únavný úkol.

Brónach lehce stiskla rty, když si vzpomněla, jak abatyše Draigen nesnáší nečinnost, a rychle se kolem rozhlédla po vědru. Na svém obvyklém místě nebylo. Teprve v tu chvíli si povšimla, že celý provaz už je rozmotaný a mizí v temné studni. Nespokojeně se zamračila. Kdosi vědro vzal, zavěsil je na lano a spustil do vody, ale potom už je z nějakého záhadného důvodu nevytáhl zpět, ale odešel a nechal nádobu na dně. Taková zapomnětlivost je neodpuštělná.

Se stěží potlačovaným podrážděným vzdychnutím se ohnula k rukojeti. Na dotek byla ledově studená a připomněla jí chlad zimního dne. Překvapilo ji, když zkusila madlem otočit a cítila, že to jde velice ztuhla – jako by k vědru bylo přivěšené závaží. Opřela se do rukojeti vši silou. Jako by ji někde něco brzdilo. S nejvyšší námahou začala zařízením otáčet a pomalu, pomaloučku navíjela lano.

Po chvíli se zastavila a rozhlédla se kolem v naději, že v dohledu bude některá z jejích družek, kterou snad bude moci požádat o pomoc s vytažením vědra. Ještě nikdy vědro vody nevážilo tolik, co dnes. Není snad nemocná? Možná z nějakého důvodu zeslábla? Ne, cítí se dobře a stejně silná jako kdykoliv jindy. Koutkem oka zahlédla vzdálené zamračené hory a otrásla se. Nebylo to ale kvůli chladu, nýbrž kvůli mrazivému strachu pověr, které se jí objevily v mysli. Trestá ji snad Bůh za kacířské rozjímání nad starým náboženstvím?

S obavami pohlédla vzhůru, potom se znovu sklonila ke svému úkolu a přitom šeptem začala odříkávat modlitbu kajčnicků.
„Sestro Brónach!“

Od budov opatství se ke studni rázným krokem blížila mladá pohledná řeholnice.

Sestra Brónach v duchu tiše zaúpěla, když v postavě rozeznala panovačnou sestru Síomhu, která v klášteře zastávala pozici *rechtaire*, správcové jejich společenství a její přímé nadřízené. Chování sestry Síomhy bohužel vůbec neladilo s jejím vzezřením krásné nevinné dívky s velkýma očima. Navzdory svému mládí měla Síomha mezi řeholnicemi zaslouženou pověst tvrdé dozorčí.

Sestra Brónach se znovu zarazila a opřela se proti rukojeti, aby vědro zatím znovu nekleslo. Nesouhlasné mračení nově přichozí opětovale mdlým výrazem. Sestra Síomha se zastavila, pohlédla po ní a tiše si odfrkla na znamení nespokojenosti.

„Máš zpoždění, sestro Brónach, už jsi měla dávno nanosit vodu naší matce abatyši,“ pokárala ji mladá řeholnice. „Dokonce za tebou musela poslat mne, abych ti připomněla, kolik už je hodin. *Tempori parendum.*“

Výraz sestry Brónach se nijak nezměnil.

„Jsem si vědoma, kolik je hodin, sestro,“ odpověděla jí tlumeným hlasem. Aby jí někdo připomínal, že „je třeba se podřídit času“, když celý její život byl bez ustání ovládán údery gongu řízeného vodními hodinami, bylo popuzující i pro tak klidnou povahu, jakou měla ona. A její poznámka měla tak blízko ke vzpurnosti, jak si sestra Brónach byla s to troufnout. „Nedaří se mi ale vytáhnout vědro. Zdá se mi, že mu něco brání.“

Sestra Síomha si znovu odfrkla, jako by se domnívala, že si sestra Brónach jen vymýšlí výmluvy pro své zpoždění.

„Nesmysl. Sama jsem vodu ze studně ráno nabírala. Mechanismus fungoval dobře jako vždy. Vědro šlo vytáhnout docela snadno.“

Vykročila vpřed a beze slova starší řeholnici naznačila, aby jí ustoupila z cesty. Její jemné, ale silné ruce se chopily rukojeti a zatlačily. Přes tvář jí přelétl překvapený výraz, protože vzápětí sama ucítla, že vědro skutečně zřejmě cosi brání.

„Máš pravdu,“ připustila udiveně. „Společně to ale snad zvládneme. Pojd a zatlač, až ti řeknu.“

Obě do úkolu vložily veškerou sílu. Pomalu a s velkou námahou se jim podařilo začít rukojetí otáčet, ale čas od času se zastavily, aby si odpočaly. Od úst jim stoupaly obláčky páry a postupně se rozplývaly v křišťálovém ledovém vzduchu. Tvůrci zařízení na vytahování vědra pamatovali i na jakousi brzdu nebo západku, která plně navinuté lano zarazila, aby i jeden člověk mohl vědro s vodou sejmout z háku bez obav, že váha vody strhne nádobu zase zpět do studně. Obě řeholnice s námahou tlačily madlo, až lano nakonec vystoupalo až do konce a sestra Síomha je zajistila brzdou.

O krok ustoupila a vtom si všimla, že její obvykle zachmuřené společnici se ve tváři zračí cosi neobvyklého. Ještě nikdy u nikoho neviděla výraz tak naprostého děsu, jako právě spatřila v obličejí sestry Brónach, která s vytřeštěnýma očima hleděla na studnu za Síomhou. V truchlivé tváři své starší podřízené ještě nikdy neviděla jiný výraz nežli zasmušilou poslušnost.

Sestra Síomha se pomalu otočila, aby se sama přesvědčila, na co že se to očividně vyděšená Brónach právě dívá.

Při pohledu, který se jí naskytl, jí bezděčně vylétla ruka k ústům, jako by chtěla zdusit vyděšený výkřik.

Na laně, na němž většinou viselo vědro s vodou, bylo nyní za kotník přivázáno nahé ženské tělo. Bíle se lesklo, jak bylo ještě před chvílí ponořeno do ledově chladné vody v hlubokém prameni. Viselo hlavou dolů, takže vrchní část těla, hlava a ramena, byly ještě dosud skryty za zídou kolem studně. Z mrtvolně bleďé kůže, která vidět byla, jim ovšem bylo nade vší pochybnost jasné, že jde o tělo bez života; bylo pokryto nespočtem drobných ranek připomínajících škrábance a navíc na několika místech zamazáno hutným červeným blátem, které se všechno nesmylo ani ponořením těla do vody.

Sestra Síomha pomalu poklekla.

„Bůh nás ochraňuj před zlem,“ zašeptala. Potom k tělu odhodlaně vykročila. „Honem, sestro Brónach, pojď mi pomoci tu nešťastnici odříznout.“

Sestra Síomha přistoupila ke studni, nahlédla dolů a natáhla ruku po laně, aby se tělo pokusila zhoupnutím dostat k sobě a vytáhnout je ven. Vzápětí jí ale z úst unikl pronikavý výkřik, který nedokázala potlačit, odvrátila se od studny a ve tváři se jí zračila hrůza smíšená s nevírou.

Sestra Brónach k ní zvědavě přistoupila a nahlédla dolů. A pak to v přítmi studně uviděla: tam, kde mělo mít mrtvé tělo hlavu, nebylo nic. Někdo hlavu uřal. Zbytek krku a ramena byla zbrocena temnou krví.

Odvrátila se a téměř začala dávit, ale ze všech sil se snažila nevolnost ovládnout.

Po nějaké chvíli sestra Brónach pochopila, že Síomha je tak otřesená, že je v tu chvíli neschopná jakéhokoliv činu nebo rozhodnutí. Brónach tedy sebrala veškeré odhodlání, přemohla nutkání ke zvracení a pokusila se tělo přitáhnout k okraji studně. Zjistila ale, že na ten úkol sama nestačí.

Rychle pohlédla po Síomze.

„Budeš mi muset pomoci, sestro. Když tělo přidržíš, já zatím odříznu provaz, na kterém ta nebožačka visí,“ promluvila k ní jemně.

Sestra Síomha ztěžka polkla a snažila se nabýt ztracené rovnováhy; krátce přikývla a s přemáháním uchopila studené

mokrě tělo kolem pasu. Nedokázala ale přemoci výraz odporu, který se jí při doteku ledového lidského masa bez života objevil ve tváři.

Sestra Brónach vzala do ruky malý nožík, který u sebe nosily všechny řeholnice, a přeřízla provaz, kterým bylo tělo přivázáno na místo vědra. Poté pomohla sestře Síomze vytáhnout bezhlavou mrtvolu přes nízkou zídku kolem studně a společně ji položily na zem. Obě se na chvíli zarazily a zadívaly se na tělo – nevěděly, co dělat dál.

„Pomdleme se za zemřelé, sestro,“ pronesla pak sestra Brónach vystrašeným polohlasem. Společně odříkaly modlitbu, jen zopakovaly slova rituálu, aniž vnímaly jejich smysl. Poté se na několik minut rozhostilo ticho.

„Kdo něco takového mohl provést?“ zašeptala nakonec po nějaké době sestra Síomha.

„Na světě je spousta zla,“ odvětila sestra Brónach zamyšleně. „Ještě palčivější otázka ale nyní zní – kdo je ta nešťastnice? Tělo patří nějaké mladé ženě; ještě lépe by se dalo říct, že je to téměř dítě.“

Sestra Brónach s námahou odtrhla oči od zakrvácených cárů masa, které kdysi bývaly krkem nesoucím hlavu. Pohled na tu příšernou spoušť jí zároveň fascinoval a zároveň jí byl odporný až k nevolnosti. Bylo zřejmé, že jde o tělo velice mladé a podle všeho zdravé ženy, která sotva dospěla. Kromě chybějící hlavy byla mrtvola poznamenána už jen jedinou další ranou, a sice na hrudi. V místě nad srdcem byla modrá podlitina a při bližším pohledu se dalo rozeznat, že právě tam do těla musela vniknout nějaká ostrá čepel nebo jiný podobný předmět. Rána už ale dávno přestala krváčet.

Sestra Brónach se se sebezapřením sklonila a jala se mrtvé skládat ruce na prsou, než jí v tom postupující posmrtná ztuhlost zabránila. Náhle jí ale jedna paže bez života vyklouzla z dlaně a Brónach hlasitě zalapala po dechu, téměř jako by právě dostala úder do břicha.

Sestra Síomha s úlekem sledovala směr, kterým natažená ruka sestry Brónach nyní ukazovala, a přistála pohledem na levé paži mrtvého těla. Bylo k ní něco přivázáno, ale výhled jí clonil zbytek těla. Šlo o jakési dlouhé dřívko, nějakou tyčku, na níž bylo vyřezáno několik vrubů. Sestra Brónach v nich poznala ogam, starou formu irského písma, ale přečíst je neu-

měla. Ogam už se v pěti královstvích nyní téměř nepoužíval, všeobecně se k zápisu irského jazyka začala zavádět latinka.

Když se ale sehnula, aby si dřívko lépe prohlédla, očima zavadila o jakýsi předmět, který mrtvá svírala v druhé ruce. Kolem pravého zápěstí byl omotaný opotřebovaný kožený řemínek, jehož konce vězely pevně v zaťaté pěsti. Sestra Brónach se opět musela obrnit odvahou, když k tělu přiklekla a vzala útlou bílou ruku do dlaní. Pokusila se prsty svírající řemínek uvolnit, ale už se jich zmocnila posmrtná ztuhlost, takže se jí pěst nepodařilo rozevřít. Ruka ale nebyla docela zaťatá a tak Brónach viděla, že na šňůrce je přivěšen malý kovový křížek – a právě ten mrtvá tak křečovitě svírala v dlani.

Sestra Brónach tiše zaúpěla a otočila se přes rameno po sestře Síomze, která se za ní skláněla a se soustředěným pohledem se snažila zjistit, co Brónach objevila.

„Co to může znamenat, sestro?“ zeptala se jí napjatým, téměř příkrým hlasem.

Sestra Brónach vypadala velice vážně. Už zase nabyla dokonale vlády nad svou tváří.

Zhluboka se nadechla, nežli vyrovnaným tónem odpověděla, a přitom hleděla dolů na obyčejný tepaný křížek z leštěné mědi. Bylo jisté, že žádná zámožná osoba nebo člověk význačného postavení by u sebe nenosil takový prachobyčejný šperk.

„To znamená, že sem nyní musíme povolat abatyši Draigen, má dobrá sestro. Ať už je ta nebohá bezhlavá dívka kdokoliv, domnívám se, že byla jednou z nás. Že šlo o naši sestru ve víře.“

Z dálky z nízké věže, z níž byl výhled na celý klášter, k nim dolehl zvuk gongu, který označoval uplynutí další části dne. Mraky náhle zhoustly, zahalily většinu nebe a od hor k nim dolétlo několik chladných sněhových vloček.

Foracha, pobřežní *barc* kapitána Rosse z Ros Ailithir, právě hbitým tempem plula podél jižního břehu Mumanského království v Irsku. Lodi se nadouvaly plachty ledově studeným východním větrem, který plachetníci nakláněl hluboko na stranu a hvízdal mezi napjatými lany v ráhnoví, jako by provazy byly struny veliké harfy. Byl poměrně pěkný a jasný den, až na silné poryvy slaneho větru, který vanul směrem od vzdáleného pobřeží. Kolem malé loďky kroužilo hejno mořských ptáků, kteří museli v silných nárazech ze všech sil máchat křídly, aby se udrželi na místě, a rackové u toho navíc hlasitě a žalostně nařikali. Tu a tam se některý z nebojácných kormoránů vrhl do vln a po chvíli se vynořil s kořistí a nijak si nevšímal závistivého křiku racků a buňáků. Mezi mořskými ptáky shromážděnými kolem lodi bylo i několik alkounů s tmavě hnědým vrškem těla a sněhobílým břichem, podle nichž dostala *Foracha* jméno. Přiletěli v těsné formaci, aby si loď prohlédli, a potom se zase obrátili a zamířili zpět ke svým hustě osídleným koloniím ve strmých skalních římsách v útesech nad mořem.

Ross, kapitán plachetnice, stál vedle kormidelníka vepředu u kormidla s nohama rozkročenýma a vyvažoval houpání lodě, proti níž vítr v nárazech hnal vlny, které ji tlačily na pravobok; loďka se víc a víc nakláněla, až se zdálo, že každou chvíli musí dojít k neštěstí. Potom se ale před přehoupla přes vlnu, loď ji následovala a znovu se srovnala k levoboku. Navzdory divoce se vzdouvajícímu moři stál Ross na palubě jako přibitý a ničeho se nepřidržel; díky čtyřiceti letům života stráveným na lodích už dokázal bez přemýšlení a námahy odhadnout další pohyb plavi-

dla a vyrovnat rovnováhu těla, aniž se musel pohnout z místa. Na pevnině Ross býval náladový a podrážděný, ale na moři byl ve svém živlu a vnímal vodu a její vrtochy všemi smysly. Jako by se sám stal živou součástí své rychle plující *barc*; tmavě zelenýma očima, v nichž se odrážely proměnlivé nálady okolního moře, s opatrným souhlasem sledoval pultucet členů své posádky, která vykonávala zadané úkoly.

Jeho jasnému pohledu nikdy nic neušlo, ať na moři, nebo na nebi nad ním. Už si všiml, že někteří ptáci, kteří nad lodí prolétají, se tu v zimě objevují jen výjimečně, ale připsal jejich přítomnost mírnému podzimnímu počasí, které teprve nedávno ustoupilo chladným zimním dnům.

Ross byl nevysoký podsaditý muž se šedivějšími, nakrátko střiženými vlasy a kůží od slunce opálenou a od mořských větrů ošlehanou téměř do barvy ořechu. Měl drsnou a tvrdohlavou povahu a když někdo vzbudil jeho nelibost, ani na okamžik se nerozpakoval a hlasitě na dotyčného křikl.

Vysoký námořník, svírající v sukovitých rukou kormidlo, náhle přimhouřil oči a pohlédl směrem k Rossovi.

„Kapitáne...“ promluvil k němu.

„Já ji vidím, Odare,“ ozval se Ross, ještě než mohl kormidelník domluvit. „Sleduju ji už dobrou půl hodinu.“

Kormidelník Odar se na kapitána překvapeně zadíval a těžce polkl. Předmětem jejich rozhovoru byla velká námořní loď s vysokými stěžni, která od nich nyní mohla být zhruba na míli vzdálená. Jak Ross řekl, už byla i z malé *barc* nějakou dobu vidět. Ale teprve v posledních několika minutách si kormidelník povšiml, že s plavidlem zřejmě není všechno v pořádku. Plula pod plnými plachtami, měla mělký ponor a před se jí zvedala vysoko nad vodu. Nemůže vézt žádný velký náklad, pomyslel si Odar. Nejzvláštnější ale bylo, že se zdálo, jako by plula nazdařbůh. Lépe řečeno dvakrát změnila směr tak prudce a divoce, až měl kormidelník *Forachy* obavy, že se převrátí na bok. Také si všiml, že nejvyšší košová plachta na stěžni není dobře uvázaná a třepotá se hned na tu, hned na opačnou stranu. A právě v tu chvíli se rozhodl, že by na to měl kapitána upozornit.

Ross se ale nijak prázdně nechvástal, když říkal, že už plavidlo sleduje půl hodiny. Téměř od prvního okamžiku, co velkou plachetnici v dálce zahlédl, si říkal, že ji buď obsluhuje nějaká

nezkušená posádka, nebo se na palubě stalo něco zlého. Plachty se jí nadouvaly a zase splaskávaly podle toho, který poryv větru se do nich zrovna opřel, a zdálo se, že v lodi není nikdo, kdo by se snažil směr plavby jakkoliv řídit.

„Kapitáne, pokud bude držet stejný kurz,“ řekl Odar polohlasem, „zanedlouho najede na skaliska.“

Ross neodpověděl, protože už mezitím sám došel k témuž závěru. Věděl, že zhruba míli od nich jsou v moři napůl zaplavené skály, z nichž se mezi proudy napěněné slané vody zvedá jen pár černých žulových špicí, do nichž narážejí s hlasitým hromováním vlny. Kromě toho bylo Rossovi také známo, že mimo těchto žulových bašt v oněch místech leží pod mořem dlouhý útes, nad kterým lehká loďka jako jeho *barc* dokáže snadno proplout, ale velká nákladní plachetnice by tam dozajista musela narazit.

Ross si zhluboka povzdychl.

„Nasměřuj nás k ní, Odare,“ zavrčel na kormidelníka a potom křikl na zbytek posádky: „Uvolnit hlavní plachtu!“

Foracha se vzápětí odchýlila ze svého kurzu a s velkou přesností zamířila k nově vytčenému cíli s větrem v zádech, takže se přes vlny k velké lodi téměř vznášela. Vzdálenost mezi plavidly se rychle zmenšovala, až byla *barc* sotva dvě stě yardů od velké lodi, a v tu chvíli Ross došel až dopředu k zábradlí a přiložil si stočené dlaně k ústům.

„Hójl!“ křikl. „Hójl!“

Z tmavé velké plachetnice tyčící se nyní nad nimi se ale nic neozvalo.

V tu chvíli ale bez varování vrtošivý vítr změnil směr. Vysoká temná příď nákladní lodi se vmžiku natočila k nim, plachty jí nadul silný vítr a ona k nim vyrazila jako rozzuřená mořská nestvůra.

Ross zařval na kormidelníka: „Stočit na pravobok!“

Nic víc dělat nemohl, a tak jen bezmocně přihlížel, jak se na ně obří plachetnice nemilosrdně řítí.

Příď *Forachy* se s mučivou pomalostí začala neochotně stáčet doprava a nákladní plachetnice jim narazila do levoboku a silně se o ně otřela, až malá loďka zaúpěla, prudce se naklonila a poté zůstala divoce rozhoupaná na vlnách za velkou lodí.

Ross se zlostí celý třásl a nenávistně sledoval vzdalující se záď plachetnice. Vítr v tu chvíli náhle ustal a velké lodi splaskly plachty a téměř se zastavila.

„Ať už kapitán té lodi nikdy nevstoupí nohou na suchou půdu! Ať ho rozsápají mořské příšery! Ať zemře v ukrutných bolestech! Ať shnije v hrobě!“

Rossovi se nadávky linuly ze rtů jedna za druhou a přitom na loď hrozil vztekle pěstí.

„Ať ho pochovají bez kněze v nějakém bezbožném městě...“

„Kapitáne!“ Hlas, který ho přerušil v nejlepším, byl tichý a patřil nějaké ženě, ale přitom z něj zaznívala nepopíratelná síla. „Myslím, že Bůh už pro tuto chvíli slyšel dost klení a pocho- pil, že jsi rozzlobený. Proč se tak šeredně rouháš?“

Ross se otočil na patě. Až dosud si na svou pasažérku, kte- rá do této chvíle odpočívala v hlavní kajutě *Forachy*, vůbec nevzpomněl.

Na palubě vedle kormidelníka Odara stála impozantní posta- va v řeholním šatu a podmračeně si ho měřila s výrazem mír- ného nesouhlasu. Byla to mladá žena vysokého vzrůstu, ale s pěkně tvarovaným tělem, což nedokázal zakrýt ani její stříz- livý šat duchovní sestry, ani vlněný plášť vroubený bobří kože- šinou, který ji zahaloval téměř od hlavy k patě. Zpod šátku jí uniklo několik neposlušných pramenů rudých vlasů, které se nyní divoce třepetaly ve větru. Měla velice pohlednou tvář se světlou pokožkou a jasné oči, ale nedalo se dobře poznat, zda jsou modré nebo zelené, neboť se dokázaly nesmírně rychle proměňovat podle nálady.

Ross pokynul omluvně směrem ke druhé lodi.

„Omlouvám se, že jsem tě urazil, sestro Fidelmo,“ zamumlal. „Ale ta námořní loď nás málem poslala ke dnu.“

Ross dobře věděl, že žena cestující na jeho plavidle není jen tak obyčejná řeholnice, ale že jde o sestru Colgúa, mumanské- ho krále. Už z dřívější doby věděl, že zastává funkci *dálaigh*, advokátky soudního dvora pěti království Irska, a že dosáhla hodnosti *anruth*, což byla druhá nejvyšší kvalifikace, jakou univerzity a církevní školy mohly vůbec udělit.

„Neurazil jsi mě, Rossi,“ odvětila mu Fidelma a neradostně se pousmála. „Ačkoliv ty tvé nadávky mohly urazit Boha. Podle mého názoru nás klení často připravuje o sílu, kterou bychom mohli využít k něčemu prospěšnějšímu.“

Ross neochotně přikývl. V přítomnosti žen si připadal vždy nesvůj. Právě proto si vyvolil život na moři. Jednou sice vyzkou- šel manželství, ale to dopadlo tak, že od něho žena odešla a jemu

navíc zůstala dcera, o kterou se musel starat. Ani soužití s dcerou, která nyní byla už zhruba ve Fidelmině věku, ho nenaučilo cítit se ve společnosti opačného pohlaví lépe. A obzvláště v přítomnosti této mladé ženy si často připadal velice nemístně – kvůli jejímu klidnému autoritativnímu vystupování mívával pocit jako dítě, které někdo neustále sleduje káravým zrakem. Nejhorší na tom ovšem bylo, jak si právě uvědomil, že ta řeholnice má pravdu. Proklínání neznámého kapitána opravdu nikomu a ničemu nepomůže.

„Jak k tomu vlastně došlo?“ chtěla Fidelma vědět.

Ross jí to celé rychle vysvětlil a ukazoval přitom na velkou námořní loď, která se po obratu ve větru nyní opodál téměř zastavila.

Fidelma se na plavidlo zadívala se zájmem.

„Nezdá se, že by se na palubě cokoliv hýbalo, Rossi,“ poznamenala důrazně. „Slyšela jsem tě na její posádce před chvílí volat?“

„Ano, zdravil jsem je,“ přitakal Ross, „ale nikdo mi neodpověděl.“

Ross vlastně právě v tu chvíli také došel k závěru, že je vyloučeno, aby osoby na palubě velké plachetnice mohly jeho *barc* přehlédnout nebo přeslechnout jeho pozdrav. Obrátil se po Odarovi. „Zkus nás navést k jejímu boku,“ zamručel.

Kormidelník přikývl, pomalu jejich malou loďku obrátil přídi k plachetnici a přitom se v duchu modlil, aby vítr zůstal mírný, dokud nebudou na místě. Odar byl nemluvný muž, ale jeho kormidelnické schopnosti byly u břehů Mumanu vyhlášené. Netrvalo dlouho a přirazili k velké lodi bokem a Rossovi muži popadli lana, která z jejich stran visela.

Sestra Fidelma se opřela o zábradlí *Forachy* na zádi, aby se mužům nepletla pod nohy, a zadívala se s věcným zájmem vzhůru na vysokou loď nad sebou.

„Galská obchodní loď, soudě podle vzezření,“ zavolala pak na Rosse. „Košovku má uvázanu dost nedbale, nemyslíš?“

Ross po ní vrhl pohled, v němž se mísila váhavost se souhlasem. Už ho ani nepřekvapovalo, čemu všemu ta mladá advokátka rozumí. Nyní to bylo podruhé, kdy ji měl na palubě coby cestující, a tak už si zvykl, že má rozsáhlé vědomosti i o věcech, které by jinak málokdo u osoby tak mladé očekával.

„Rozhodně je z Galie,“ přitakal tedy jen. „Taková silná prkna a ráhnoví jsou typická pro přístavy v Morbihanu. A máš pravdu, košová plachta není vůbec dobře uvázaná.“

S obavami pohlédl k nebi.

„Odpusť, sestro. Musíme vyšplhat na palubu a zjistit, co se tam stalo, dříve než se zase zvedne vítr.“

Fidelma mu pokynula rukou na znamení, že může odejít.

Ross řekl Odarovi, aby předal kormidlo jinému z námořníků a šel spolu s ním a pár dalšími muži na prohlídku velké lodi. Popadli lana, zhoupili se na nich, s lehkostí po nich vyšplhali a zmizeli jí z dohledu na vrchní palubě. Fidelma zůstala opřená o zábradlí v *barc* a čekala. Slyšela nad sebou pokřikovat jejich hlasy, a potom zahlédla několik členů Rossovy posádky, jak šplhají do ráhnoví a rychle spouštějí plachty, jistě pro případ, že by znovu zadul tak silný vítr jako před chvílí. Zanedlouho se na boku velké lodi vynořil znovu Ross, přehoupl se přes okraj paluby a jako kočka dopadl šikovně na prkennou podlahu *Forachy*. Fidelma viděla, že se mu ve tváři zračí zmatek.

„Co se děje, Rossi?“ otázala se ho. „Je snad posádka nemocná?“

Ross k ní udělal jeden krok. Nezahlédla snad kromě nechápavosti v jeho výrazu také stopu strachu?

„Sestro, byla bys tak laskava a šla na tu galskou loď se mnou? Potřeboval bych, abys ji prohlédla.“

Fidelma se mírně zamračila.

„Já nejsem námořnice, Rossi. Proč bych ji měla prohlížet? Je tam snad někdo nemocný?“ zopakovala předchozí otázku.

„Ne, sestro,“ odpověděl Ross a na okamžik se odmlčel. Zdálo se, že je celý nesvůj. „Vlastně... na palubě vůbec nikdo není.“

Fidelma zamrkala, což jediné mohlo prozradit, jak ji jeho slova překvapila. Tiše vykročila za Rossem k okraji plavidla.

„Dovol, abych šel první, sestro, a potom tě na laně vytáhnou za sebou.“

Ukázal na provaz, na němž mezi řečí uvázal smyčku.

„Jen vlož nohu do toho oka na konci a pevně se drž, až ti řeknu.“

Otočil se a po provazu vyšplhal na palubu vysoké kupecké lodi. Poté nahoru bez potíží vytáhl i Fidelmu. Skutečně, nahore nebylo nikde vidět ani živáčka, kromě samotného Rosse

a několika jeho mužů, kteří už mezitím svinuli bezpečně plachty. Jeden z jeho námořníků se postavil ke kormidlu, aby se loď náhle nevymkla kontrole. Fidelma se zvědavě rozhlédla po liduprázdné, ale uklizené a pečlivě vydrhnuté palubě.

„Jsi si jist, že na lodi skutečně nikdo není?“ zeptala se ho s náznakem nevíry v hlase.

Ross přikývl.

„Mí muži se dívali všude, sestro. Jaké může mít ta záhada vysvětlení?“

„Nejsou mi zatím známa žádná fakta, a tak se mohu stěžít čehokoliv být jen dohadovat, příteli,“ odpověděla Fidelma a dále si čistou a uklizenou loď prohlížela. Zdálo se, že dokonce i lana jsou pečlivě svinuta. „Není tu nic neobvyklého? Nenasvědčuje něco tomu, že posádka musela loď opustit nedobrovolně?“

Ross zavrtěl hlavou.

„Uprostřed paluby je ještě pořád připraven záchranný člun,“ pokynul jí rukou příslušným směrem. „Od první chvíle, co jsem tu plachetnici zahlédl, jsem si všiml, že má jen velice mělký ponor, takže se nezdá, že by jí jakkoliv hrozilo, že by se měla potopit. Ani do ní nikde neteče, pokud mohu soudit. Ne, nezdá se, že by mužstvo loď opustilo ze strachu ze ztroskotání. A všechny plachty byly plně napjaté, kromě košovky. Co se tedy s posádkou stalo?“

„Proč ale právě ta košová plachta?“ zeptala se Fidelma. „Byla špatně uvázaná a silný vítr ji mohl lehko utrhnout.“

„Jistě to ale nemohl být důvod k tomu, aby mužstvo loď opustilo,“ poznamenal Ross.

Fidelma vzhlédla ke stěžni, u něhož nyní byla smotaná vrchní plachta. Zamračila se a zavolala na Odara, který plachty spouštěl.

„Co je to tam za látku, tam v ráhnoví, asi sedm yardů nad námi?“ zeptala se ho.

Odar rychle pohlédl po Rossovi, nežli jí odpověděl.

„Já nevím, sestro. Mám ti ji přinést?“

Místo Fidelmy mu odpověděl Ross.

„Honem nahoru, Odare.“

Muž se hbitě a bez námahy vyšplhal zkušenými pohyby do ráhnoví a během chvílky byl zase zpět a podával Fidelmě kus utržené látky.

„Zachytila se na hřebíku ve stěžni, sestro,“ řekl jí.

Fidelma viděla, že je to cár prosté lněné látky. Dost dobře mohl pocházet z nějaké košile. Zaujalo ji ovšem něco jiného – na látce totiž byly skvrny od krve, a ta navíc nemohla být příliš stará, protože nebyla ještě docela zaschlá a zhnědlá, ale udržovala si dosud červenou barvu.

Fidelma na okamžik pohlédla zamyšleně vzhůru, došla ke spodní části ráhnoví a zadívala se na stočenou košovou plachtu. Když se chtěla obrátit zpět, zrak jí padl na cosi dalšího. Na zábradlí zahlédla rozmazanou krvavou šmouhu, bezpochyby ale šlo o otisk čísi dlaně. Zadumaně se na něj zadívala a uvědomila si, že ať ta krvácející ruka patřila komukoliv, musel se zábradlí držet zvenku a viset mimo palubu. Tiše si povzdychla a vložila si zakrvácený lněný hadřík do *marsupia*, velkého váčku, který nosila vždy uvázaný u pasu.

„Odveď mě do kapitánovy kajuty,“ poručila Fidelma Rossovi, když došla k závěru, že na palubě už toho víc nezjistí.

Ross se otočil směrem na záď a zamířil do hlavní kajuty, umístěné pod zvýšenou podlahou v zadní části lodi. Přesněji řečeno tam byly dvě kajuty. V obou panoval pořádek. Kavalerie byly ustlané a v jedné ze dvou místností byly na stole rozloženy talíře a šálky, i když byly trochu neuspořádané. Když si Ross všiml jejího pohledu tím směrem, vysvětlil jí, že je po stole jistě rozstrkal pohyb houpající se lodi, která se až donedávna řítila ve vlnách bez kormidelníka.

„Je zázrak, že se celá loď dávno neroztříštila o skaliska,“ dodal pak kapitán. „Bůhví, jak dlouho ji vítr honí po moři, aniž stál někdo u kormidla. A měla plně napjaté plachty, takže silné poryvy větru ji mohly snadno převrátit na bok, když na palubě nebyl nikdo, kdo by plachty podkasal nebo zkrátil.“

Fidelma na okamžik zamyšleně stiskla rty.

„Připadá mi to téměř, jako by odsud posádka náhle zmizela,“ dodal Ross. „Jako by se všichni proměnili v duchy...“

Fidelmě vylétlo cynicky obočí.

„Takové věci se ve skutečnosti nestávají, Rossi. Pro všechno existuje logické vysvětlení. Ukaž mi zatím zbytek lodi.“

Ross se otočil a zamířil ven z kajuty.

V podpalubí jemný a všudypřítomný pach slaného vzduchu přehlušil pronikavý a dusivý odér, který způsobila řada let společnéhožití a stolování posádky v omezeném prostoru – bylo tu tak málo místa, že se Fidelma musela sehnout, aby se hlavou

neudeřila o trámy ve stropě. Zatuchlý pot a hořkosladký pach moči nedokázalo překrýt ani drhnutí podpalubí slanou vodou a celý prostor, kde námořníci trávili čas, když zrovna neměli práci nahoře, jím byl beze zbytku prostoupen. Pro to místo hovořilo snad jedině to, že tam bylo o něco tepleji nežli nahoře na palubě bičované ledovým větrem.

I zde, v prostoru pro mužstvo, panoval celkem pořádek, ačkoliv ne až takový jako v kajutách, které zřejmě používali velitelé lodi. Ale ani v této místnosti nic nenasvědčovalo tomu, že by odsud námořníci odcházeli ve spěchu. Všechny zásoby byly pečlivě uloženy.

Z místnosti pro posádku Ross zamířil do skladu uprostřed lodi, následován ostatními. Tam Fidelmu do nosu udeřil další výrazný pach, docela jiný nežli zatuchlá hořkost v předchozí kajutě. Fidelma se zarazila, zamračila a snažila se rozpoznat, odkud ten odér, který jí štiplavě vnikl do nosu, zná. Bylo tam cítit několik druhů koření, ale jedna vůně je všechny přehlušovala. Pach zvětralého vína. Pozorně se po ztemnělém skladišti rozhlédla. Zdálo se, že je docela prázdné.

Ross se chopil křesadla a troudu a během chvilky se mu podařilo rozdělat ohýnek, kterým zapálil olejovou lampu, v jejímž světle se ve skladu mohli lépe rozhlédnout. Tiše vydechl.

„Jak už jsem od začátku říkal, loď má mělký ponor a pluje vysoko, takže si s ní rozmary větru mohly tím snáze pohrávat. Předpokládal jsem, že nevezze žádný náklad.“

„Ale proč by na palubě nebylo vůbec žádné zboží?“ otázala se ho Fidelma a rozhlédla se kolem sebe.

Rossovi to očividně také nešlo na rozum.

„Nemám tušení, sestro.“

„Říkáš, že ta loď je galská?“

Námořník přikývl.

„Je možné, že z Galie vyplula bez nákladu?“

„Ach tak,“ řekl Ross, který okamžitě pochopil, kam tím míří. „Ne, docela jistě by se na cestu vydala s nákladem na palubě. A stejně jistě je, že by ji i v irském přístavu před návratem naplnili nějakým místním zbožím.“

„Takže nemůžeme zjistit, kdy posádka loď opustila? Mohla plout jak do Irska, tak zpátky do Galie? A je také docela dobře možné, že náklad byl vyložen ve stejnou chvíli, kdy z lodi uprchli i námořníci?“

Ross se zamyšleně poškrábal na nose.

„Jsou to všechno dobré otázky, ale neznáme na ně odpovědi.“

Fidelma udělala pár kroků do prázdného skladiště a začala si je v přítmí pozorně prohlížet.

„Co vozí loď jako tako obvykle za zboží?“

„Vino, koření a další věci, ke kterým se v naší zemi tak snadno nepřijde, sestro. Vidíš, tohle jsou police na sudy s vínem, ale jsou všechny prázdné.“

Fidelma se podívala směrem, kterým ukazoval. Kromě prázdných polic tam byla také hromada všelijakých odpadků, kousky ulámaného dřeva a na boku tam leželo dřevěné kolo od vozu pobité železem s jedním zlomeným paprskem. Dále tam zahlédla jistý předmět, při jehož zpozorování se mírně zamračila. Byl to silný válec ze dřeva, kolem něhož bylo pevně navinuto jakési hrubé silné lanko. Válec měřil asi dvě stopy na délku a šest palců v průměru. Sklonila se k němu, potom přiklekla, dotkla se lanka a oči se jí překvapením mírně rozšířily. Byla to špulka zvířecích střev.

„Co to je, Rossi?“ otázala se kapitána.

Námořník se k válci sehnul, prohlédl si jej a pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Na lodi se něco takového běžně nepoužívá. Rozhodně by se tím nedalo nic přivazovat. To vlákno je příliš měkké a poddajné, natáhlo by se, kdyby na ně zapůsobila sebe-menší síla.“

Fidelma, stále ještě na kolenou, si v té chvíli všimla něčeho dalšího, co upoutalo její pozornost. Začala si prohlížet skvrny hnědočerveného bahna, které byly vidět tu a tam na podlaze skladu.

„Našlas něco, sestro?“ zeptal se Ross, přistoupil k ní a zvedl lampu vysoko nad hlavu.

Fidelma vzala trochu hlíny do prstů a zblízka si ji prohlédla.

„Asi o nic nejde. Jen je tu červený jíl. Předpokládám, že ho sem nanosili lidé, kteří loď u břehu plnili nákladem. Je ale trochu nápadné, že je ho tu tolik.“

Zvedla se na nohy a vykročila přes prázdné skladiště k malým dvířkům vzadu v místnosti, vedoucím směrem k přídi. Náhle se ale zarazila a otočila se po Rossovi za sebou.

„Není možné, že by se zde pod podlahou někdo ukryl, že ne?“ zeptala se a ukázala na prkna pod nohama.

Ross se v pološeru pobaveně ušklíbl.

„Leda by to byla mořská krysa, sestro. Pod podlahou tu bude jen podpalubní voda.“

„I tak ale soudím, že bychom tu měli prohlédnout každý kout.“

„Osobně na to dohlédnu,“ přitakal Ross, který se bez námitek podřídil její tiché, ale nepopiratelné autoritě.

„Dej mi lampu a já budu zatím v prohlídce pokračovat.“ Fidelma mu svítilnu vzala z ruky a vykročila průchodem vedoucím ze skladu na příď a Ross mezitím začal volat na jednoho ze svých mužů a přitom se kolem sebe nejistě rozhlížel, neboť byl jako každý námořník značně pověřivý.

Fidelma třímala lampu před sebou a v jejím světle si všimla malých schůdků vedoucích kolem lanové komory, kde byla uložena kotva lodi a provazy. Nad schůdky objevila dvě další kajuty, obě prázdné. I v nich panoval pořádek. A v tu chvíli Fidelmu napadlo, co na lodi chybí. Všude bylo uklizeno; až příliš uklizeno, protože na plachetnici nikde neviděli žádné osobní předměty, které by patřily kapitánovi, jeho posádce nebo komukoliv dalšímu, kdo na lodi mohl plout. Nebylo tam žádné oblečení, žádné potřeby na holení, nic než vydrhnutá liduprázdná loď.

Otočila se a vyšla po krátkých lodních schůdcích na palubu, aby se poohlédla po Rossovi. Jela rukou po vyhlazeném zábradlíčku, když vtom pod dlaní ucítila, že se v jednom místě povrch dřeva změnil. Než zábradlí ale stihla lépe prozkoumat, uslyšela, že po palubě někdo chodí a volá ji. A tak stoupala dál k dennímu světlu nahoře.

Ross stál kousek od východu schodiště a ve tváři měl zachmuřený výraz. Když viděl, že se k němu blíží po schodech, udělal k ní pár kroků.

„V podpalubní vodě pod podlahou jsme nic nenašli, sestro, kromě krys a kalu, jak se dalo čekat. Rozhodně tam nejsou žádná těla, to je jisté,“ dodal ponuře, „ať živá či mrtvá.“

Fidelma se zadívala na svou dlaň. Byly na ní jemné hnědé šmouhy. Okamžitě pochopila, oč jde. Ukázala ruku Rossovi.

„Zaschlá krev. Kdosi ji prolil teprve nedávno. Je to už druhá krvavá skvrna na této plachetnici. Pojď se mnou.“ Fidelma znovu vykročila po schodech dolů ke kajutám, od nichž právě přišla, a Ross se jí držel v patách. „Možná bychom se po těle měli lépe porozhlédnout zde ve spodních kajutách?“

Na schůdcích se zastavila a posvítila si lampou. Bylo zcela

jasné, že po zábradlíčku byla rozmazaná krev, a další zaschlé skvrny byly i na samotných schodech a pár cákanců na stěně po stranách. Zdálo se, že krev zde je starší nežli ta, kterou objevili na círu lněné látky a na zábradlí na přídi.

„Nahore na palubě jsem ale nikde žádnou krev neviděl,“ poznamenal Ross. „Ať už byl ten zraněný kdokoliv, musel se zranit zde na schodech a pokračovat pak dolů do podpalubí.“

Fidelma stiskla zamyšleně rty.

„Nebo mohl být zraněn dole a vyšel sem na schůdky, kde se setkal s někým, kdo mu ránu ovázal nebo jinak zajistil, aby krev nekapala na palubu. Ale pojďme se zatím podívat, kam ta stopa vede.“

Dole pod schody se Fidelma zastavila, sehnula a ve světle lampy se jala prkna na podlaze podrobně prohlížet. Náhle přimhouřila soustředěně oči a málem rozrušením vykřikla.

„Tady dole je další zaschlá krev.“

„Mně se to vůbec nelíbí, sestro,“ zamumlal Ross a nervózně se kolem sebe rozhlédl. „Možná je ta loď prokletá a přebývá tu nějaké zlo.“

Fidelma se napřímila.

„Veškeré zlo na této lodi, pokud tu tedy vůbec nějaké je, pochází od lidí,“ napomenula ho.

„Lidský zásah by jen stěží dokázal odnést odsud celou posádku i s veškerým nákladem,“ namítl Ross.

Fidelma se mírně pousmála.

„Ale ano, dokázal. A dotyční neprovedli zrovna dokonalou práci, neboť tu na několika místech nechali krvavé skvrny, které nám výmluvně dokazují, že to skutečně bylo dílo lidských rukou. Duchové, zlé síly a tak podobně přece nepotřebují prolévat ničí krev, když si zamanou člověka zahubit.“

Otočila se s lampou stále vysoko zdviženou ke dvěma kajutám na úpatí schůdků, aby si je lépe prohlédla.

Buď ten zraněný člověk – dalo se předpokládat, že krev pocházela od někoho, koho těžce zranili – byl nožem nebo nějakým jiným ostrým předmětem napaden přímo dole pod schody, nebo v jedné z kajut. Fidelma přikročila k první z nich a Ross ji bez nadšení následoval.

Hned na prahu se zastavila a rozhlížela se po místnůstce, zda v ní neobjeví nějaký klíč k té záhadě.

„Kapitáne!“

V tu chvíli se po schodech k nim vydal jako o překot jeden z Rossových mužů.

„Kapitáne, posílá mě Odar, abych ti vyřídil, že se zase zvedá vítr a příliv nás žene na skaliska.“

Ross otevřel ústa a chystal se zaklít, ale vtom se setkal pohledem s Fidelminými očima a spokojil se raději jen se zabručněním.

„Dobrá. Připravte na příď lano a řekněte Odarovi, ať zůstane v plachetnici u kormidla a řídí ji. Já ji odtáhnou bezpečně ke břehu.“

Muž odběhl splnit rozkaz a Ross se obrátil znovu k Fidelmě.

„Bude lepší, když se vrátíš na mou *barc*, sestro. Navést toto pravidlo bez úhony do přístavu nebude vůbec snadné. Na mé lodi budeš ve větším bezpečí.“

Fidelma se neochotně obrátila k odchodu, ale když se otáčela, náhle si všimla předmětu, který až do té doby unikal její pozornosti. Dveře kajuty jí totiž bránily ve výhledu do těch míst. Nyní ovšem postřehla, že za dveřmi je ve zdi dřevěný kolík a na něm cosi zavěšeného. Šlo o předmět velice překvapivý – *tiag liubhair*, kožený vak na knihy. Fidelmu nesmírně udivilo, že ho vidí v kajutě lodi, to bylo nezvyklé. Jinak šlo ale o tradiční irský způsob uchovávání knih – nedávaly se do polic, ale vkládaly se do vaků a ty se zavěšovaly na kolíky či stojany na stěnách knihoven, přičemž v každém vaku byl jeden nebo i více rukopisů. Tyto brašny se obvykle také používaly k přenášení knih z místa na místo. Bylo potřeba, aby u sebe každý kněz vykonávající misijní práci neustále měl opis evangelií, breviář a další knihy, a tak se brašny šily i tak, aby je s sebou misionáři mohli snadno nosit. *Tiag liubhair* visící za dveřmi kajuty byl obyčejný vak, který se nosil zavěšený přes jedno rameno na řemínku.

Fidelma si Rosse, který na ni netrpělivě čekal na úpatí lodních schůdků, pro tu chvíli přestala všimnat.

Sňala vak z kolíku za dveřmi, sáhla dovnitř a vytáhla z něj malý pergamenový svazek.

Náhle se jí rozbušilo srdce, v ústech měla zničehonic docela sucho a zůstala stát jako přimrazená. Uslyšela zběsilé kolotání vlastní krve. Na okamžik měla pocit, že snad omdlí. Útlá knížka v její ruce vypadala jako nenápadný rukopisný svazček, pergamenové stránky byly vloženy v deskách potažených silnou teletinou s krásným vyraženým vzorem složeným z křivek a koleček.

Fidelma poznala, že půjde o misál, ještě než nalistovala titulní stranu. A také přesně věděla, co na ní bude stát.

Teď už to bylo déle než dvanáct měsíců, kdy sestra Fidelma tuto knihu držela naposledy v rukou. Bylo to před více než rokem, za teplého letního večera v Římě v bylinami provoněné zahradě Lateránského paláce, kdy svazeček svírala v dlaních. Byl to její poslední večer v Římě a následujícího dne se už měla vypravit na zpáteční cestu do rodného Irska. Tehdy tu knihu věnovala svému příteli a společníku v dobrodružství, bratru Eadulfovi ze Seaxmund's Ham ze Saska v zemi Jižního lidu. Bratru Eadulfovi, který jí pomohl vyřešit záhadnou vraždu abatyše Etain ve Whitby a později i vraždu Wigharda, zvoleného arcibiskupa canterburského, k níž došlo právě v Římě.

Kniha, kterou právě na této zvláštní liduprázdné lodi držela v rukou, byla dárek na rozloučenou jejímu nejbližšímu příteli a společníku. Dárek, který pro ně oba při jejich bolestném loučení tolik znamenal.

Fidelma cítila, že se s ní kajuta rozhoupala a všechno se kolem ní začalo točit. Pokusila se své zběsile uhánějící myšlenky zkrotit, potlačit ochromující děs, který ji začínal dusit. Jako omámená zavrávala, udělala pár kroků dozadu a z výšky dopadla prudce na kavalec.

„Sestro Fidelmo! Není ti nic?“

Když otevřela oči, uviděla těsně nad sebou Rossovu ustara-
nou tvář. Zamrkala. Ona přece neomdlela, jen... znovu zamrkala
a v duchu sama sebe napomenula, že se jí nepodařilo potlačit
vlastní slabost. Zažila ale skutečný otřes. Co ta knížka, její římský
dárek na rozloučenou pro bratra Eadulfa, dělá nyní v kajutě
opuštěné galské obchodní lodi nedaleko břehů Mumanského
království? Byla si jistá, že Eadulf by se toho svazku jen tak
lehce nevzdal. To tedy téměř jistě znamenalo, že byl v této kajutě.
Že na této plachetnici cestoval.

„Sestro Fidelmo!“

Z Rossova hlasu zaznívaly obavy.

„Omlouvám se,“ promluvila Fidelma pomalu a opatrně se
postavila. Ross se k ní sklonil, aby jí pomohl.

„Udělal se ti mdlo?“ zeptal se jí námořník.

Zavrtěla hlavou a znovu se v duchu okřikla, že se takto pod-
dává emocím. Ale kdyby ten pocit měla popřít, nebyla by to snad
ještě větší zrada sebe samé? Od chvíle, co nechala Eadulfa stát
na přístavní hrázi v Římě, se snažila své city vůči němu potlačit.
On musel tehdy ve městě zůstat, neboť ho ustanovili poradcem
Theodora z Tarsu, nově zvoleného arcibiskupa z Canterbury,
zatímco ona se musela vrátit zpět do Irska.

Ovšem ten rok, který od jejich loučení uplynul, byl plný
vzpomínek na Eadulfa ze Seaxmund's Ham a pocitů osamělosti
a smutku, jako když se jí jindy stýskalo po domově. Ale ona už
byla doma. Byla zpět ve své vlastní zemi mezi svými vlastními
lidmi. A přesto musela neustále myslet na Eadulfa. Stýskalo
se jí po jejich hádkách, po tom, jak si Eadulfa dobírala, když

měli na něco jiný názor a zastávali opačné stanovisko; i na to, že jí pokaždé dobrácky skočil na vějičku. Ano, hádali se zarputile a se zápalem, ale nepřátelství mezi nimi nepanovalo ani v nejmenším.

Eadulf studoval v Irsku, jak v Durrow, tak v Tuaim Breacain, a teprve potom přistoupil na římskou větev víry a odvrhl učení Colmcillovo.

Eadulf ze Seaxmund's Ham byl jediný muž jejího věku, v jehož společnosti se cítila naprosto uvolněně a dokázala se vyjadřovat zcela svobodně, aniž se schovávala za své postavení nebo povolání, jež si vyvolila; nemusela si s ním nasazovat žádnou pomyslnou masku jako herec, který má ztvárnit určitou roli.

A nyní si začala uvědomovat, že její city vůči Eadulfovi jsou více než jen prosté přátelství.

Když právě na této opuštěné lodi nedaleko irských břehů našla dárek na rozloučenou, který mu věnovala, v první chvíli ji zachvátila naprostá panika.

„Rossi, na tomto plavidle muselo dojít k nějaké záhadě.“

Ross se posměšně ušklíbl.

„Já myslel, že na tom jsme se už shodli.“

Fidelma k němu napřáhla misál, který stále ještě svírala v ruce.

„Tato kniha patřila jednomu mému příteli, kterého jsem zanechala v Římě před více než rokem. Blízkému příteli.“

Ross se na svazek zadíval a poškrábal se zamyšleně na hlavě.

„Shoda náhod?“ řekl potom nakonec váhavě.

„Ano, neuvěřitelná shoda náhod,“ přitakala Fidelma vážně.

„Co se asi s osobami na této lodi mohlo stát? Musím to zjistit. Musím zjistit, co se stalo s mým přítelem.“

Ross se zatvářil nejistě.

„Teď bychom se měli vrátit zpět na *barc*, sestro. Zase se začal zvedat vítr.“

„Takže ty máš v úmyslu odtáhnout tuto plachetnici ke břehu?“

„To mám.“

„Pak to zde lépe prohlédnu, až zakotvíme v bezpečí v přístavu. Kam s ní chceš zamířit?“

Ross se podrbal na bradě.

„Nejbližší místo odsud, kde se dá dobře přistát, je právě u kláštera, kam mám namířeno s tebou, sestro. U opatství Lososa tří studní.“

Fidelma zlehka vydechla. Po nálezu v kajutě na chvíli docela zapomněla, proč a kam s Rossem vlastně původně plula. Včera ráno dostal opat z Ros Ailithir, u kterého právě pobývala, zprávu od abatyše z kláštera Lososa tří studní, malého církevního společenství řádových sester ležícího na konci jednoho ze vzdálených západních poloostrovů Mumanu. Objevili tam nějaké tělo, jehož totožnost nebyla známa, a ačkoliv existoval předpoklad, že jde nejspíše o řeholnici, nedalo se to s jistotou určit. Mrtvé totiž chyběla hlava. Abatyše tedy požádala o pomoc brehona, oficiálního zástupce soudního dvora pěti království, aby jí pomohl zjistit totožnost zavražděné a také, aby vyšetřil, kdo má její smrt na svědomí.

Tamní klášter spadal pod pravomoc opata Brocca z Ros Ailithir a právě on Fidelmu požádal, zda by byla ochotná se případu ujmout. Opatství Lososa tří studní bylo vzdáleno pouhý den plavby podél rozeklaného pobřeží, a proto Fidelma požádala Rosse, aby ji tam na své *barc* zavezl.

Když ale cestou narazili na liduprázdnou galskou obchodní loď a ona v ní objevila vak na knihy s dárkem, který věnovala na rozloučenou bratru Eadulfovi, pro tu chvíli jí to z hlavy docela zaplašilo myšlenky na to, proč se na plavbu vlastně vydala.

„Sestro,“ ozval se Ross znovu důrazně, „musíme se vrátit na mou *barc*.“

Neochotně přisvědčila, vložila misál zpět do kožené brašny a přehodila si ji přes rameno.

Rossovi muži už mezitím přivázali lana vedoucí z přídě galské obchodní lodi k zádi jejich menšího plavidla a dva z nich zůstali na palubě velké plachetnice – kormidelník Odar a ještě jeden námořník – a Ross s Fidelmou se vrátili na *Forachu*.

Ross začal svým mužům vydávat rozkazy a ti loď natočili podle jeho pokynů a pomalu se s ní dali do pohybu; Fidelmě se mezitím hlavou honily tisíce myšlenek. Během chvilky se tažná lana napjala a menší loďka vyrazila k pobřeží s velkou plachetnicí, prorážející si cestu zpěněným mořem, v zádech. Vítr se znovu zvedl a nebylo pochyb, že bez Rossova zásahu by galská loď už dozajista ztroskotala na podmořských skaliscích a útesech, které ležely nedaleko od těch míst.

Ross ustaraným pohledem sledoval provazy napjaté jako struny a úpící plavidlo za nimi. Odar byl velice zkušený kormidelník a zručně loď udržoval v náležitém kurzu. Potom se Ross otočil a očima zapátral po vhodné trase k pobřeží. Měl s *Forachou* namířeno k jednomu z velikých zálivů ležících mezi dvěma žulovými poloostrovy vybíhajícími k jihozápadu, k velikému poloostrovu, na němž se táhlo vysoké dlouhé pohoří, kterému v dálce vévodil vysoký oblý vrchol, tyčící se nad všemi ostatními. Ještě než se poloostrov vynořil z vody, v moři před ním ze dna vystupoval nízký, ale poměrně rozlehlý ostrov a Ross muži u kormidla nařídil, aby s *barc* zamířil do průlivu mezi ním a břehem poloostrova.

Fidelda se usadila na zádi s rukama založenými na prsou, opřela se o zábradlí a pohroužila se se skloněnou hlavou do úvah; blížící se pobřeží a krásný pohled, který skýtalo, vůbec nevnímala. Zdálo se, že si ani nevšimá, jak sebou loďka hází a zmítá se, když se potýká s větrem a vláčí za sebou na lanech svůj úlovek.

„Zanedlouho budeme v chráněných vodách,“ sdělil jí Ross a bylo mu mladé řeholnice líto, neboť se jí ve tváři dala zcela zřetelně vyčíst úzkost, která se jí po jejím nálezu zmocnila.

„Nemohli to být obchodníci s otroky?“ zeptala se ho náhle bez jakéhokoliv úvodu.

Ross se na okamžik zamyslel. Bylo všeobecně známo, že do irských vod často pronikají nájezdníci, hledající nové otroky a někdy napadají i pobřežní vesnice nebo rybářské bárky a unášejí odtamtud místní obyvatele, aby je prodali na otrokářských trzích v saských královstvích, a občas i dále, v Ibérii, Franské říši či v Germánii.

„Otrokáři možná mohli na tu obchodní loď zaútočit a všechny na ní zajmout,“ naléhala dále Fidelda, když neodpovídal.

Ross zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

„Odpusť, sestro, ale nemyslím si to. Pokud by, jak říkáš, nějaký otrokář tu plachetnici obsadil, proč by na ni prostě nepřevelel část svých mužů a neodvezl by si ji jako kořist do svého domovského přístavu? Proč by z ní odvedl jen posádku a, což je ještě podivnější, by z ní vyložil náklad, a loď samotnou by pak nechal napospas vlnám? Za samotnou loď by jistě dostal nejméně tolik, pokud ne více, jako za celou posádku i se zbožím.“

Fidelma musela uznat, že Rossova námitka je logická. Ano, proč by někdo opouštěl loď, která navíc byla vzorně uklizená a upravená? Zhluboka si povzdechla, neboť ji na nespočet otázek, bušících jí v hlavě, nenapadaly žádné zřejmé odpovědi.

Rozhodla se, že nesmí plýtvat duševními silami a pokoušet se zodpovědět nezodpověditelné. Její učitel, brehon Morann z Tary, jí vštěpoval, že nemá cenu dělat si starost, jak nalézt odpovědi na zapeklité potíže, dokud nezjistí, jaké otázky si má vlastně položit. Ale i když se snažila oprostít si mysl od všech starostí a najít útočiště v umění *dercad*, meditaci, jež celým generacím irských mystiků pomáhala zklidnit se a zaplašit rušivé myšlenky a duševní nepohodu, vůbec se jí to nedařilo.

Rozhodla se tedy začít se soustředit na scenérii blížícího se pobřeží. Právě vepluli do ústí širokého zálivu a blížili se k jižnímu břehu hornatého poloostrova. Ledový víchr a zčeřené vlny se poněkud uklidnily, jakmile vepluli do tohoto částečného zátvrtí. A když Ross upravil kurz a jeho loďka se k jižnímu výběžku nízkého ostrova natočila východním bokem, počasí se ještě více umírnilo, neboť je nyní chránila před nejhorsími poryvy větru pevnina. Na nebi byl jen tu a tam mráček, jinak bylo světle modré a v nejvyšším bodě na něm zářila bleď žlutá sluneční koule, ze které ale nešlo vůbec žádné teplo. Výhled před nimi jako by byl namalován v průzračných odstínech pastelových barev.

„Nedaleko před námi leží široká zátoka,“ oznámil jí Ross. „A právě tam leží opatství Lososa tří studní. Zakotvím v těch místech, v klidných vodách.“

Ačkoliv se Fidelmě hlavou honily znepokojivé myšlenky, přesto nebyla zcela slepá vůči klidné kráse zálivu, který ze všech stran vroubily dubiny zvedající se na svazích okolních hor a lemoval je podrost stálezelených keřů. Byla sice velice rozjitiřena představami, co zlého asi muselo potkat bratra Eadulfa, ale i přesto k ní mírumilovná nálada okolí dokázala promluvit. V létě to tu muselo být divukrásné, jistě tu byly květiny všech barev a stromy v nejrozmanitějších sytých odstínech zelené. Za zátokou se zvedaly vysoké hory, jejichž holé vršky byly poprášeny sněhem a svahy tečkovány žulovými balvany. V jednom místě se do zálivu vlévala rychle proudící říčka, a právě nad ní na skalním výběžku uviděla Fidelma stát malou okrouhlou pevnůstku. Při pouhém pohledu na jiskřivou bublající vodu se Fidelma otrásla představou, jak ledový ten tok musí být.

„To je pevnost Adnára, *bó-aireho* této oblasti,“ řekl Ross a ukázal palcem směrem k pevnosti.

Bó-aire doslova znamenalo vládce stád a šlo o náčelníka, který nevlastnil žádnou půdu, ale jeho majetek se měřil počtem krav, které mu patřily. V chudých oblastech zastávali tito náčelníci funkci soudců a pravomocně spadali pod silnější kmenové vůdce. A těmto vládcům musel každý *bó-aire* také odvádět dávky za své postavení a hodnost.

Fidelda se pokusila odpoutat od starostí, které se jí neustále vtíraly do mysli, a začít se soustředit na úkol, kvůli němuž se na tuto cestu původně vypravila.

„Adnárova pevnost?“ zopakovala po něm s otázkou v hlase, aby se ujistila, že to jméno zachytila správně.

„Ano. Jmenuje se *Dún Boí* – pevnost bohyně krav.“

„A kde tedy stojí ten klášter?“ zeptala se Fidelda. „Opatství Lososa tří studní?“

Ross ukázal rukou na další, menší mys na protější straně zátoky, přímo proti Adnárově tvrzi.

„Je vystavěn mezi stromy tam na té vyvýšenině. Odsud se dá zahlédnout jen klášterní věž. A také je vidět malé molo vedoucí ke skalní plošině, na němž odsud můžeš spatřit hlavní studnu opatství.“

Fidelda pohledem sledovala směr, kterým ukazoval. Náhle si na molu všimla nějakého pohybu.

„Kapitáne!“ zavolal kormidelník tiše na Rosse. „Kapitáne, od pobřeží vyplouvají nějaké lodi – jedna z tvrze, druhá z opatství.“

Ross se tím směrem otočil, aby se přesvědčil na vlastní oči, a zavolal na své muže, aby začali *Foraše* skasávat plachty, než spustí kotvu. Poté se obrátil a dal znamení Odarovi na galské lodi, aby se také připravil ke spuštění kotvy, aby do sebe plavidla nenarazila. Ozval se praskot, jak se velké plachty plátna začaly skládat dolů, poté cáknutí kotev, které rozstříkly klidnou vodu v zálivu, a poplašený křik mořských ptáků, které ten nečekaně pronikavý zvuk vyděsil. A pak – ticho.

Fidelda na okamžik ztuhla a vnímala to náhlé ticho v chráněné zátoce. V tu chvíli silně pociťovala krásu svého okolí s různými odstíny modré, zelené, hnědé a šedé v horách zvedajících se od moře, a všimla si nebe odrážejícího se blankytně na vodě kolem ní, která se jen mírně vlnila a třpytila ve světle časného

odpoledne a připomínala zrcadlo, tak klidná a jasná byla její hladina. Na samém konci zátoky byl šedo zelený pruh mořských řas, které tam vyvrhl příliv, nad nimi bílé a šedé skály a pásmo stromů vroubících břeh, jejichž zelená a hnědá byly jen tu a tam přerušovány žlutým akcentem starčeků a bílými květy kokošky. Místa zahlédla i planiky. Ticho násobilo sebejemnější zvuk... kupříkladu líné máchnutí křídla volavky, když zakroužila kolem lodí s dlouhým krkem zahnutým, jako by se po nich zvědavě otáčela, a poté se netečně a lhostejně obrátila a zamířila podél pobřeží o něco dále, aby si našla pokojné místo k rybaření. Teď už Fidelma zaslechla i rytmické plácání vesel do vody, jak se k nim lodi klidným mořem blížily.

Zhluboka si povzdychla. Mír byl jen zdánlivý, byla to zástěrka skutečnosti. Čeká ji tu práce.

„Vrátím se teď na palubu galské lodi a podrobněji to tam prohlédnu, Rossi,“ oznámila kapitánovi.

Ross na ni pohlédl s úzkostí v očích.

„Při vši úctě, sestro, bych tu na tvém místě ještě počkal,“ prohlásil pak nejistě.

Přes tvář jí přelétla stopa nespokojenosti.

„Tomu nerozumím...“

Ross ji nenechal domluvit a místo odpovědi máchl rukou ke dvěma blížícím se plavidlům.

„Pochybuji, že si jedou promluvit se mnou, sestro.“

Fidelma zaváhala, stále nechápala, kam tím námořník míří.

„Na jedné lodi pluje *bó-aire* z pevnosti, na druhé se sem blíží abatyše Draigen.“

Fidelmě v tichém překvapení vylétlo obočí a pozorněji se na osoby na obou lodích zadívala. V jednom člunu veslovaly dvě řádové sestry a třetí seděla vzpřímeně na zádi. Podle všeho to byla vysoká žena s pohlednými rysy, ještě vyšší nežli samotná Fidelma, a byla zahalená v plášti z liščích kožešin. Druhá loďka, rychle se k nim blížící od pevnosti, byla poháněna dvěma podsaditými bojovníky a na zádi seděl vysoký muž s tmavými vlasy oděný do roucha z jezevčích kůží se stříbrným řetězem na krku, který jasně vypovídal, že jeho nositel zastává nějaké význačnější postavení. S úzkostí sledoval druhou loďku, vykřikoval na své muže rozkazy a i na tu dálku bylo slyšet, že je popoháněn, aby se co nejdříve snažili, jako by mu velice záleželo na tom, aby k Rossově *barc* dorazili jako první.

„Vypadá to, jako by ty dva čluny spolu soutěžily,“ poznamenala Fidelma suše.

Ross promluvil hlasem, v němž nebyla ani špetka pobavení.

„Myslím, že soutěží, kdo s tebou promluví jako první. Ať už je k tomu ale vede cokoliv, nezdá se, že by mezi nimi panovalo sebemenší přátelství,“ prohlásil.

Nakonec k boku Rossova plavidla přirazil jako první člun z kláštera a vysoká řeholnice s krásnou tváří se s překvapivou obratností vyškrabala nahoru a stanula na palubě *barc* přesně ve chvíli, kdy k ní doplula i druhá loďka a vysoký muž se záplavou černých vlasů vyskočil na palubu hned za ní.

Žena, již Ross označil za abatyši opatství, byla nejen vysoká, ale také se držela velice vzpřímeně. Plášť měla částečně odhrnutý, takže pod ním bylo vidět ručně tkané roucho. Bohatě zdobený rudo-zlatý krucifix na krku vypovídal o tom, že ačkoliv složila slib chudoby a poslušnosti, tak beze zbytku se života v přepychu nevzdala, neboť šlo o složitě propracovaný šperk posázený mnoha polodrahokamy. Abatyše měla přísnou a panovačnou tvář s rudými rty a vysokými lícními kostmi. Mohlo jí být kolem pětaticeti let a v obličejí se jí zvláštěně mísila krása s příkrostití. Oči měla temné a šlehalý z nich skryté plameny, bezpochyby zlost, což bylo zřejmé, když se otočila přes rameno po muži s černými vlasy a plnovousem, který jí spěchal v patách.

Okamžitě upozorovala Rosse. Bylo jasné, že už se s ním v minulosti setkala. Fidelma věděla, že Ross často obchoduje podél mumanského pobřeží, a tak dozajista musel někdy zavítat se zbožím i do místního kláštera.

„Ach, Rossi. Poznala jsem tvou loď už ve chvíli, kdy vplula do naší zátoky,“ promluvila hlasem, v němž nezaznívala ani stopa vřelosti či přivítání. „Předpokládám, že sem míříš přímo od opata Brocca z Ros Ailithir? Doufám, žeš mi přivezl brehona, o něhož jsem žádala?“

Nežli stačil Ross odpovědět, k abatyši se připojil vysoký tmavovlasý náčelník a námahou zlehka oddechoval. Mohlo mu být ke čtyřicítce, pohledný muž příjemných rysů, jehož oči se nápadně podobaly pronikavému temnému zraku abatyše. Fidelmě neušlo, že se vlídně, i když trochu ustaraně usmíval, když k Rossovi přistupoval.

„Kde je ten brehon? Kde je, Rossi? Musím s ním mluvit jako první.“

Abatyše se prudce otočila po svém očividně nevíтанém společníkovi a přejela ho neskrývaně nenávisným pohledem.

„Zde nemáš žádnou pravomoc, Adnáre,“ odsekla mu a mimoděk tím potvrdila jeho totožnost coby místního náčelníka.

Adnár vzteky zbrunátněl.

„Já že tu nemám pravomoc? Copak nejsem *bó-aiem* této oblasti? Mé slovo zde...“

„Tvé slovo se musí podržít Gulbanovi, náčelníkovi lidu Beara,“ prohlásila žena posměšně. „Když on nic neřekne, nemůžeš nic říkat ani ty. Já požádala opata Brocca z Ros Ailithir, aby mi sem poslal brehona, a ten se zodpovídá jen samotnému králi Cashelu, stejně jako se mu podřizuje i tvůj vládce Gulban.“ Otočila se zpět k Rossovi. „Tak kde je, Rossi? Kde je ten brehon, kterého mi posílá Brocc?“

Ross pohlédl po Fidelmě a mírně pokrčil rameny, jako by se omlouval a chtěl se zároveň zřící zodpovědnosti za návštěvníky na lodi.

Jeho gesto přeneslo pozornost nově příchozích na Fidelmu. Zdálo se, že stroze se tvářící abatyše si jí teprve v tu chvíli poprvé všimla, a při pohledu na ni se zamračila.

„A kdo jsi ty, sestro?“ sekla po ní panovačně. „Přijelas, abys vstoupila do našeho kláštera?“

Fidelmá se přinutila k mírnému úsměvu.

„Domnívám se, že já jsem ona osoba, na niž čekáš, matko abatyše,“ promluvila pak vyrovnaným hlasem. „Vyslal mne sem opat Brocc z Ros Ailithir, abych ti posloužila v tvé žádosti.“

Abatyši se ve tváři na okamžik objevil výraz naprosté nevíry.

V tu chvíli všechny vyrušil hurónský výbuch smíchu. Adnár se veselím celý roztřásl.

„Tak ty požádáš o brehona a Brocc ti pošle takovouhle bledou dívku! Cha! Tvůj drahý opat o tobě přece jen nemá tak vysoké mínění, jak sis myslela!“

Abatyše se musela vši silou ovládat, aby udržela na uzdě zlost, která jí šlehala z očí, a zadívala se se sevřenými rty na Fidelmu.

„Má to být od opata Brocca nějaký vtíp?“ otázala se pak Fidelmy ledovým hlasem. „Chtěl mě tím urazit?“

Fidelmá unaveně zavrtěla hlavou.

„Nedomnívám se, že můj bratranec,“ za tím slovem udělala na zlomek vteřiny pauzu, aby je zdůraznila, „nedomnívám se,

že můj bratranec, opat Brocc, by byl zvyklý takovýmto způsobem se bavit.“

Abatyši se začala tvář kroutit do posměšného výrazu, ale v tu chvíli usoudil Ross, že by coby kapitán lodi měl zasáhnout, a tak udělal rázný krok vpřed.

„Dovol, matko představená, abych ti představil sestru Fidelmu, která je soudní advokátkou. Je vyškolená do hodnosti *anruth*.“

Abatyši se sotva znatelně rozšířily oči a Adnár se přestal v tu ránu smát. Kvalifikace *anruth* byla druhá nejvyšší, kterou univerzity a církevní fakulty v Irsku vůbec udělovaly.

Na chvíli se rozhostilo ticho, poté se abatyše pomalu zeptala: „Jakže jsi říkala, že se jmenuješ?“

„Jsem Fidelma, v současné době z kláštera v Kildare.“

Oči matky představené, vystřelující zlobné blesky, se opět zúžily.

„Z Kildare? Kildare leží v království Laiginu. Ale ty přitom tvrdíš, že jsi příbuzná opata Brocca z Ros Ailithir. Co to tedy má znamenat?“

Fidelma si tu chvíli skutečně vychutnávala.

„Mým bratrem je Colgú, král Cashelu.“ Fidelma se neovládla a rychle zalétla pohledem směrem k Adnárovi, aby viděla, jakým dojmem na něho její slova zapůsobí. Odměnou jí byla jeho otevřená ústa a vyvalené oči. Na okamžik vypadal přesně jako ryba vytažená na souš. „Sloužím naší víře, která nezná hranic a neřídí se rozdělením pozemských království.“

Abatyše si zlehka povzdechla a poté k Fidelmě napřáhla ruku. Zdálo se, že ji povýšenost pro tu chvíli přešla. Tvář se jí stáhla do kajícího omluvného výrazu. Fidelma si ovšem nebyla jista, zda jde o lítost upřímnou.

„Dovol, abych tě přivítala v našem společenství, sestro. Já jsem abatyše Draigen, představená kláštera Lososa tří studní.“ Máchla rukou ke břehu, aby jí naznačila, kterým směrem opatství leží. „Omlouvám se za své neomalené uvítání. Procházíme ale nyní těžkými zkouškami. Čekala jsem, že Brocc nám pošle někoho, kdo už bude mít více zkušeností s, s...“

Fidelma se jejímu zaváhání mírně pousmála.

„S řešením násilných zločinů? S řešením záhad? V tomto ohledu nemusíš mít žádné obavy, matko abatyše. V latině je rčení – *usus le plura docet*. Zkušenost učí mnohému. Už jsem

si k úkolu, který máš na mysli, stihla osvojit mnohé z potřebných schopností, neboť mám za sebou práci u soudního dvora.“

V tu chvíli k nim s tichým zamručením přistoupil i Adnár. Sice se ze všech sil snažil zachovat si sebevědomé vystupování, ale pro tu chvíli před pohledem Fidelminých jiskřivých zelených očí sklopil zrak. Měl trochu svěšenou hlavu, bylo očividné, že se cítí zahanben.

„Vítej, sestro, Já jsem Adnár.“

Fidelma si ho podrobně prohlédla. Nebyla si tak docela jistá, co si o něm má myslet. Ten muž byl pohledný, o tom nebylo pochyb, ale ona se vždy cítila nesvá, když před sebou měla pohledného sebevědomého muže.

„Ano. Už jsem slyšela. Jsi *bó-aire* této oblasti,“ promluvila k němu ledovým hlasem. Vlastně se jí líbilo, že se ten člověk před ní očividně stydí, i když se v duchu napomenula, že by se neměla těšit pokořením svého bližního. Bylo to proti myšlenkám její víry – ale ona je přece jen obyčejná smrtelnice.

„Já jsem to nemyslel tak, že... tedy...“ začal Adnár koktat.

„Ale přesto sis přál se se mnou setkat?“ zeptala se ho Fidelma nevinným hlasem.

Adnár sjel popuzeným pohledem abatyši Draigen. Zdálo se, že v její přítomnosti bude muset volit slova obzvláště pečlivě, když bude s Fidelmou hovořit.

„Sestro, jsem místní *bó-aire*. Jsem soudcem a zmocněncem soudního dvora, spadajícím pod pravomoc svého náčelníka Gulbana. Na mém území není třeba, aby kdokoliv žádal v záležitostech práva o pomoc zvenčí. Nicméně zde není vhodné místo ani čas, abychom toto probírali. Tam leží má pevnost,“ pravil a máchl tím směrem rukou. „Bude mi ctí, když se mnou dnes povečeříš.“

Abatyše Draigen chtěla zvolat cosi na protest, ale nakonec vykřik zamaskovala zakašláním.

„Dnes večer tě potřebujeme v opatství, sestro Fidelmo, abych ti mohla obšírněji vyložit případ, kvůli němuž jsme pro tebe poslali,“ ozvala se spěšně.

Fidelma přejela pohledem z abatyše na náčelníka a potom rozhodně zavrtěla hlavou.

„Je pravda, že má hlavní povinnost se váže k opatství, Adnár,“ promluvila k místnímu vládci. „Ale navštívila bych tě ve tvé pevnosti zítra ráno a posnídala s tebou.“

Adnárovi se nahrnula do tváří krev a zlobně pohlédl po abatyši, které se v obličejí objevil samolibý úsměv. Krátce směrem k Fidelmě pokývl.

„Budu se těšit, sestro,“ vypravil ze sebe nespokojeně. Už se obracel k odchodu, ale pak se zarazil a zadíval se na galskou obchodní loď, jako by si jí teprve v té chvíli všiml. „Jsi v podivné společnosti, Rossi. Co se té plachetnici stalo, že tě její kapitán požádal, abys je odtáhl do našeho přístavu?“

Ross si přešlápl z nohy na nohu.

„Nevím jistě, zda ti dobře rozumím – jak to myslíš, s tou podivnou společností?“

„Tvá *Foracha* je svázaná s galskou lodí. Viděl jsem mezi vámi tažné lano, když jste vplouvali do zátoky. Co je s tím kapitánem? Nemůže lodi velet sám? Ale to nic, dovesluji tam a sám s ním promluví.“

„Na palubě ho nenajdeš,“ sdělil mu Ross.

„Není na palubě?“

„Vskutku není,“ přitakala Fidelma. „Tu loď jsme potkali neda-leko od pobřeží, a byla liduprázdná.“

Adnárovi přes tvář znovu přelétl výraz naprosté nevěřičnosti.

„Pak budeme mít při tvé zítřejší návštěvě k projednání dvě záležitosti.“ Krátce pokývl hlavou k Rossovi a abatyši a pak už rychle přešel zpět ke své loďce. Slyšeli, jak jeho dva muži noří s plesknutím do vody vesla, a pak už sledovali, jak člun odráží od *Forachy* a vrací se ke břehu.

„To je ale nepříjemný člověk,“ povzdechla si abatyše. „Rozhodla ses dobře, sestro. Dovol, abych tě převezla do opatství, kde ti vše podrobně vysvětlím.“

Fidelma ale zavrtěla hlavou a abatyši se v hezké tváři objevilo překvapení.

„Připojím se k vám v opatství dnes večer, matko představená, a povečeřím tam. Ale ještě předtím si mou pozornost žádá jiná záležitost.“

„Jiná záležitost?“

Abatyši Draigen z hlasu zazněl nebezpečně hádavý tón.

„Dorazím na břeh dnes večer,“ zopakovala jen Fidelma, ale nic dalšího jí k tomu nesdělila.

„Dobrá tedy,“ odfrkla si Draigen nespokojeně. „Uslyšíš z kláštera zvon svolávající k večernímu angelu. K jídlu usedáme

po společné modlitbě. Jakmile se ozvou dva údery do gongu, začne večere.“

Bez dalšího slova se otočila, přelezla přes okraj Rossovy lodi a sešplhala do svého člunu.

Ross se zaškaredil, opřel se o zábradlí a sledoval, jak řeholnice svou matku představenou zase vezou zpět přes zátoku ke břehu.

„Nu, sestro, troufám si říct, žeš nevyvolala žádné nadšení ani v srdci abatyše, ani místního *bó-ai-rea*.“

„Mým úkolem není vyvolávat nadšení, Rossi,“ odpověděla Fidelma tiše. „A nyní se pojdme vrátit na tu galskou loď.“

Fidelma spolu s Rossem strávila následující dvě hodiny podrobnou prohlídkou cizí plachetnice; propátrali ji odshora dospodu, ale nezjistili už vůbec nic dalšího, co by jim mohlo napovědět, co se asi tak s posádkou a nákladem mohlo stát. Kromě těch několika krvavých skvrn nenašli nic podezřelého, nic, co by naznačovalo, jak mohli všichni a všechno odtamtud zmizet. S jedinou novinkou nakonec přišel kormidelník Odar. Přistoupil k Fidelmě a Rossovi téměř okamžitě, jakmile se na galskou plachetnici podruhé vyšplhali.

„Omlouvám se, kapitáne, ale měl by ses na něco podívat...“ promluvil k němu váhavě.

„Ano?“ Ross to řekl takovým hlasem, že to zrovna nevybízelo k pokračování, ale Odar mluvil dál.

„Slyšel jsem tebe a tady sestru,“ řekl a pokynul k Fidelmě, „jak se bavíte o tom, že je tu na lodi všude tak vzorně uklizeno a všechno uspořádáno. Dvě věci tu ale nejsou, jak by měly být.“

Fidelmu jeho slova okamžitě zaujala.

„Vysvětli nám to, Odare,“ vyzvala ho.

„Kotvicí lana, sestro. Jak na přídi, tak na zádi. Kotvicí lana někdo odřízl.“

Ross okamžitě zamířil k nejbližšímu dubovému pacholetu na přídi lodi.

„Nechal jsem lana viset ven, jak byla, abyste si je sami mohli prohlédnout,“ vysvětlil jim Odar. „Sám jsem si toho všiml teprve před chvílí, když jsme kotvili.“

Ross se sklonil k místu, kde bylo kolem pacholetu uvázané silné lněné lano a začal k sobě soukat konec, který visel z boku lodi. Provaz končil po zhruba sedmi yardech a jeho konec byl

roztřepen do mnoha vláken. Fidelma ho vzala Rossovi z ruky a pozorně si ho prohlédla. Konec rozhodně někdo uřízl, tedy nejspíše přefal sekyrou, soudě podle toho, jak byla vlákna na konci roztřepená. A při pohledu na tloušťku lodního lana se dalo odhadnout, že takovou práci by skutečně zvládla jedině sekyra.

„A co to druhé kotvicí lano?“ zeptala se pak Odara. „To je stejné jako toto?“

„Ano, ale můžeš se o tom přesvědčit sama, sestro,“ odpověděl námořník.

Fidelma mu poděkovala, že ji na tu podezřelou okolnost upozornil, došla na zád a tam se opřela o zábradlí. Zadívala se zamyšleně do dálky před sebe. Ross stál vedle ní a nechápavě si ji měřil. Poznal ale už, kdy je lepší zůstat potichu.

Konečně si Fidelma hlasitě povzdechla.

„Pojďme si shrnout, co zatím víme,“ promluvila.

„Čehož není mnoho,“ poznamenal Ross.

„Ale i tak... Tak zaprvé, víme, že tato obchodní loď pochází z Galie.“

Ross důrazně přikývl.

„To je pravda. A je to také zhruba to jediné, čím si můžeme být jisti. Přisahal bych na to, že je postavena za použití přesně těch postupů, jaké se při stavbě lodí používají v Morbihanu.“

„Z čehož se dá také vysoudit, že dost možná vyplula z některého přístavu v té oblasti?“

„Zase správně,“ přitakal Ross. „Obchodní plachetnice jako tato dost často vozí zboží k našim břehům.“

„Nejvíce sem vozí víno a směňují je za jiné zboží s našimi obchodníky?“

„Přesně tak.“

„A to, že na lodi nebyl žádný náklad, by mohlo znamenat, že už jej vyložili v některém z irských přístavů?“

Ross se poškrábal na bradě.

„Možná.“

„Spokojím se pro teď s tvým ‚možná‘. Pokud ale na palubě bylo nějaké zboží a my budeme předpokládat, že je někdo vyložil na moři, pak si musíme uvědomit, že vykoulet sudy s vínem z neukotvené lodi na širém moři by byl velice náročný úkol. Nebylo by tedy jednodušší si představit, že sudy s vínem skutečně posádka vyložila v nějakém přístavu v Irsku a loď se pak

vracela do Galie buď bez nákladu, nebo s nějakým zbožím, které se dá lépe přenášet i na moři?“

„To se mi zdá jako logická úvaha,“ připustil Ross.

„Pak si troufám říci, že jsme udělali pokrok,“ prohlásila Fidelma vítězoslavně. „Pojďme se nyní zamyslet, co dalšího je nám známo. Na lodi je na několika místech krev. Pár skvrn jsme objevili v podpalubí. Trochu krve, podle všeho nedávno prolité, jsme našli i na círu látky zachyceném v ráhnoví a dole na zábradlí jen kousek od ráhnoví. Ačkoliv ta krev stačila už zaschnout, zdá se, že není stará a byla prolita v posledních dvanácti až čtyřiaadvaceti hodinách. Mohla patřit nějakému členu posádky nebo...“ na okamžik se zarazila a snažila se zaplašit myšlenky na Eadulfa, „... nebo nějakému cestujícímu.“

„Proč by ta krev nemohla být někoho z těch nájezdníků?“ otázal se jí Ross. „Některého z těch lidí, kteří odsud odnesli náklad nebo zajali mužstvo?“

Fidelma se nad tím na chvíli zamyslela a potom musela připustit, že to nelze vyloučit.

„Ano, možné to je. Ale nemůžeme s jistotou vědět ani to, že tu skutečně nějaký nájezdník nebo jejich tlupa byli. Třeba se nákladu zmocnila samotná posádka a poté loď opustila.“ Pozvedla ruku, když se Ross začal nadechovat, aby proti této úvaze vznesl námitku. „Dobrá, dobrá. Hlavní věc je, že ke krveprolití došlo nejspíše ve stejné chvíli, kdy odsud zmizelo i mužstvo; ve chvíli, kdy tu došlo k jakési záhadné události, o níž zatím nic bližšího nevíme.“

Ross čekal, zatímco o tom Fidelma tiše přemítala.

„Kotvicí lano na přídi i zádi lodi bylo přefáto, s nejvyšší pravděpodobností sekyrou. Z toho se dozvídáme, že musela být u něčeho přivázána, nebyla jen obyčejně zakotvena v přístavu, protože kotva je stále na místě, ale kotvicí lana jsou uříznutá. Proč ale? Proč ty provazy jednoduše neodvázat? Byl na palubě někdo, kdo velice spěchal, aby odněkud co nejdříve vyplul? Nebo byla snad loď přivázána u jiného plavidla a potom odříznuta a vyslána na širé moře?“

Ross se na Fidelmu zadíval s obdivem, když tak sprádala možnost za možností.

„Jak dlouho jsi ji měl v dohledu, než jsme na její palubu sami vstoupili?“ zeptala se náhle Rosse naléhavým hlasem.

„Všiml jsem si jí asi půl hodiny předtím, než mě na její prapodivný kurz upozornil Odar. A trvalo nám to zhruba další půl hodinu, než jsme k ní dopluli a vystoupili na ni.“

„To by znamenalo, že plavidlo mohlo být poměrně blízko od břehu, když došlo k té neznámé události. Souhlasíš?“

„Ale proč se ptáš?“

„Loď musela být přepadena v posledním půl dni až dni předtím, než jsme ji spatřili my.“ Náhle se Fidelma napřímila. „Ty zdejší pobřeží dobře znáš, že ano, Rossi?“

„Znám je,“ přikývl, aniž to říkal jakkoliv chlubně. „Plavím se těmito vodami už čtyřicet let.“

„Dokázal bys ze směru větru a přílivu a odlivu odhadnout, odkud ta plachetnice mohla vyrazit, když uvážíš, kde jsi ji prvně zpozoroval?“

Ross pohlédl Fidelmě do dychtivé tváře. Nechtěl ji zklamat.

„To se dá těžko určit, i když člověk zná směr přílivu a odlivu. Poryvy větru byly velice silné, proměnlivé a nestálé.“

Fidelma smutně svésila koutky.

Když viděl, jak nešťastně se tváří, ještě rychle dodal: „Troufal bych si ale provést přibližný odhad. Snad se příliš nezmýlím, když řeknu, že coby nejpravděpodobnější mi připadají dvě možná místa. Buď ústí právě této zátoky, nebo záliv na jižní straně tohoto poloostrova. Odliv směřující z obou těchto vod by dozajista loď bez kormidelníka zanesl právě do oněch míst, kde jsme ji prvně spatřili.“

„To je ale velice široké určení, těžko bychom to tam dobře propátrali,“ odvětila Fidelma nespokojeně.

„Ten přítel, jemuž patří vak na knihy, který jsi zde našel...“ změnil Ross téma, ale pak se zarazil. „Ten člověk... byl ti blízký?“

„Ano.“

Rossovi neuniklo, že Fidelma měla při vyslovení toho kratičkému slůvku hrdlo náhle zcela sevřené. Na okamžik se odmlčel, ale potom hlasem plným citu pokračoval:

„Mám dceru zhruba ve tvém věku, sestro. Žije na pevnině a je vdaná. Její matka žije s jiným mužem. Nikdy jsem nepředstíral, že se vyznám v ženách. Jednu věc ale poznám. Manžel mé dcery se ztratil na moři. Když se k ní ta zpráva jednoho rána do Ros Ailithir donesla, v očích jsem jí četl stejnou bolest a úzkost, jakou teď vidím u tebe.“

Fidelma se bojovně napřímila a zatvářila se popuzeně.

„Bratr Eadulf je jen můj známý, nic víc. Pokud se ale dostal do potíží, udělám všechno, co je v mých silách, abych mu pomohla.“

Ross nevzrušeně přikývl.

„No jistě,“ přitakal tiše. Věděla, že jejím námitkám ani v nejmenším nevěří.

„Ať tak či tak,“ pokračovala Fidelma, „mám nyní na starosti jinou záležitost. Musím se věnovat případu, kvůli němuž mne sem povolala abatyše Draigen. Možná v opatství budu muset strávit několik dní, nežli se budu moci pustit do pátrání. A po čem bych vlastně měla pátrat?“

„Pochopitelně, úkol svěřený opatem je nyní přednější,“ ujistil ji Ross. „Nicméně, pokud by ti to pomohlo, sestro, mohu na své *barc*, zatímco budeš v klášteře, doplout do těch míst, o nichž jsem hovořil, a pokusit se tam zjistit o té záhadě víc. Nechal bych Odara a ještě jednoho ze svých mužů zde na galské lodi a ty se na ně můžeš obrátit, kdybys cokoliv potřebovala.“

Fidelmě se zapálily tváře. Potom se náhle prudce sklonila a políbila starého námořníka na tvář.

„Bůh ti žehnej, Rossi,“ vyhrkla s dojetím, které nedokázala skrýt.

Ross se rozpačitě pousmál.

„To je maličkost. Vyrážíme s odlivem zítra brzy ráno a vrátíme se za den, dva, déle pryč nebudeme. A pokud něco zjistíme...“

„Hned mi to přijdeš sdělit.“

„Přesně jak říkáš,“ přitakal kapitán.

V tu chvíli uslyšeli, jak se k nim přes tmavnoucí vody zálivu nese z kláštera vyzvánění zvonu.

„Nejvyšší čas, abych se vypravila do opatství.“ Fidelma vykročila k boku lodi. Potom se zarazila a ještě se přes rameno ohlédla po Rossovi. „Bůh tě provázej na cestě, Rossi.“ Tvářila se nesmírně vážně. „Obávám se, že jsou tu ve hře nějaké zlovolné lidské záměry. Nerada bych tě ztratila.“